

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

APRIL 15, 1966 — No. 745 — 21st YEAR OF PUBLICATION

Een Gepresenteerde Rekening

"Ik woon in X (de plaatsnaam ben ik vergeten), zoals U weet een grote fabrieksplaats. Het was bij ons in de kerk als overal. Er werd wel elke zondag tweemaal gepreekt, maar men kon het evengoed nalaten. Er kwam toch zo goed als geen sterveling. Totdat we een nieuwe dominee kregen. Ik dacht wat moet dat worden? In alle kranten, bij de ingang van de meeste fabrieken, op meer dan één publikatiezuil had de man voor zijn intrede advertenties en plakkaten aangebracht, waarop met grote letters stond, dat hij de mensen een groot geheim kwam vertellen, dat iedereen moest horen. De zondag van de intrede brak aan en wat anders nooit gebeurt, de kerk zat vol. Ik zat er ook en we waren allemaal nieuwsgierig. En wat kwam er? Niets dan het oude onvervalste evangelie, maar gebracht op een wijze, dat je aan alles voelde: dit is echt, waar en waarachtig.

Nu ja, zei mijn vriend, voor een keer gaat dat nog wel.

Voor een keer, meneer, nee, nee, het is vandaag nog zo! Als de kerk om tien uur begint, zit ze om half tien al vol.

Dan is het zeker een groot redenaar, een boeiend spreker, een die de massa weet te trekken?

Helemaal niet. Maar de man gelooft in zijn boodschap. Hij gelooft, dat Jezus ook vandaag nog de Heiland der wereld is, die zondaren zalig wil maken en zalig maakt. Dit duurt nu al bijna twee jaar lang en de belangstelling is onverminderd. Daarom geloof ik van dat post-christelijke, waarover u het hebt, niet zoveel. Bij ons is het geen primitieve, conservatieve boerenbevolking. Het zijn meest fabrieksarbeiders, maar ze luisteren, ze luisteren met heel hun hart. En daarom zeg ik: het ligt aan de dominees."

Dit is een fragment uit een gesprek in een trein, dat ds. M. P. van Dijk aanhaalt in zijn nieuwe boek "Naar een nieuwe vrijzinnigheid". *) Het staat in het voorwoord van het boek en het laat meteen al zien, in welke richting de schrijver ons leiden wil.

Niemand zal kunnen beweren, dat de christelijke kerk tegenwoordig niet in het middelpunt van de belangstelling staat. Vriend en vijand heeft het tegenwoordig over de kerk. Er worden talloze adviezen gegeven over wat de kerk moet zijn en wat zij moet zeggen. Wij komen namen tegen van mannen als Barth, Brunner, Bultmann, Robinson, Tillich, Van Buren, en nog veel meer. Zij zeggen allen een boodschap voor de wereld te hebben, maar toch zeer speciaal voor de christenen. Een ieder van die boodschappers is overtuigd, dat hij het bij het rechte eind heeft.

Daartussen zit het kerkvolk, de mensen die zondag aan zondag samenkomen voor . . . ja voor wat? Voor godsdienstoefening, of voor de bediening van het Woord, hoort U dan verschillende kanten zeggen. Maar hier is al dadelijk een moeilijkheid voor velen: wat is godsdienst? Wat is hét Woord? Welke autoriteit heeft dat Woord?

Mocht iemand menen, dat hij zich van die theologische en filosofische warwinkel niet veel behoeft aan te trekken, moet nu toch wel spoedig tot andere gedachten komen. Dr. Praamsma, in zijn artikelenreeks in ons blad over "dingen die onder ons volkomen zekerheid hebben", gaat hierop uitvoeriger in.

Op het moment willen wij er alleen aan herinneren, dat theorieën, die vroeger in christelijke kring als ongehoord werden afgewezen, thans van alle kanten bekeken worden om te zien of ze misschien toch wel aanvaardbaar zijn. Wij doen maar een greep hier en daar. Vragen over het leven na de dood, over karakter en doel van de zondag, over schepping en evolutie, over geboorteregeling, over historiebeschouwing, over gebedsverhoring en psychologie, over geloof en traditie, — en noemt u het maar.

Het is in de laatste tijd wel duidelijk, dat er tegen bepaalde opvattingen en tradities een verzet is gerezen en nog rijst. Het valt moeilijk te ontkennen, dat in christelijke kring, en speciaal in reformatorische christelijke kring aan die bezwaren niet voldoende aandacht is besteed. O ja, wij hoorden die bezwaren wel, maar veelal hebben we alleen tegen elkaar gezegd, dat het toch wel erg is zoals tegenwoordig over de dingen wordt gesproken. Totdat wij zo nu en dan tot de ontdekking komen, dat in eigen kring en eigen kerk zekere beschouwingen dieper wortel hebben geschoten, dan wij vermoed hadden.

Wij zijn daarom voor het boek van ds. van Dijk wel zeer dankbaar. Hij neemt u als het ware bij de hand in zijn zoeken naar (en vinden van!) vele antwoorden in zijn onderwerping aan de Schrift. Dit wil niet zeggen, dat het boek zo gemakkelijk leest. Men moet er zijn tijd voor nemen en geconcentreerd lezen. Want ds. van Dijk houdt blijkbaar van opschieten. Op zijn wandeling langs de verschillende nieuwe theorieën loopt hij snel en hij verwacht, dat zijn lezers de pas bijhouden. Dat is jammer, want het zal blijken dat er nu uitvallers zijn, wien het te vlug gaat. Daar wacht de schrijver niet op. Hij gaat door. Daarom zouden er meer lezers steun aan zijn boek hebben gehad, indien hij hier en daar wat uitvoeriger zou zijn geweest. Maar dit neemt toch niet weg, dat zijn boek zeer waardevol genoemd kan worden om zich in het huidige mozaiek te orienteren.

En dit is zeer nodig.

Het is natuurlijk niet juist, om, zoals die man in de trein opmerkt, alleen de dominees aansprakelijk te stellen voor de onrust die in christelijke kring leeft. De predikanten hebben er natuurlijk wel mee te maken. En de vraag is niet misplaatst of alle predikanten zich wel bewust zijn van hun aandeel in de ontwikkeling. Wat een predikant op de kansel zegt en in het catechisatielokaal doceert, is van verstrekkend belang, hetzij positief, hetzij negatief.

Maar het gaat niet alleen de dominees aan. Het gaat ons allen aan. Wij kunnen het ons niet meer permitteren, om aan de vragen voorbij te gaan. Wij kunnen een jongen of een meisje niet meer met zijn of haar probleem laten zitten door alleen maar te zeggen, dat "onze belijdenis het zo zegt" of dat je de dingen onbegrepen moet aanvaarden. Als er niet bijgezegd wordt, waaróm de belijdenis dat zo zegt, of waaróm je bepaalde dingen onbegrepen moet aanvaarden, hebben wij de grond omgespit voor het zaad van de vrijzinnigheid.

Van onze bijbelbesprekingen zullen wij meer bijbelstudie moeten maken. En van ons bijbellezen zullen wij meer luisteren naar en omgang met God moeten maken. Sleur is fataal, zeker in een tijd, waarin ingrijpende veranderingen plaats vinden. Wij behoeven niet dadelijk "verraad" te roepen, als de jongeren zich een misschien wat ander beeld over God vormen dan hun ouders hebben gedaan, maar wij moeten wel voor ons en onze kinderen bidden almeer te worden vernieuwd naar het evenbeeld van Jezus Christus.

Wij weten allemaal wel, dat niet alle vragen kunnen worden beantwoord. Totdat de Heiland weerkeert, zullen wij slechts ten dele kennen. Maar dit is het punt niet. Het punt is, of wij — zoals die man in de trein zei — geloof hebben in onze boodschap. Of wij geloven, dat mijn Heiland de Zaligmaker der wereld is.

Met twee passages uit het boek van ds. van Dijk willen wij besluiten (blz. 87):

"Bezinnen wij ons op de rekening die ons gepresenteerd wordt — en die wij niet kunnen afwijzen — dan komen wij voor de vraag of wij de Heilige Schrift niet heel dikwijls als een wetboek gehanteerd hebben, geïnspireerd misschien door een inspiratie-theorie die geen rekening hield met de menselijke faktoren die toch ongetwijfeld bij de totstandkoming van de Heilige Schrift hebben meegespeeld. Als wij de Heilige Schrift als wetboek lezen, wordt ze, wat ze toch allerminst wil zijn, aanleiding tot een wettische manier van leven. Ook als wij van oordeel zijn dat wij in de Heilige Schrift, in de persoon en het werk van Christus geboden vinden, het grote gebod tegenkomen, gespecificeerd in afzonderlijke geboden voor vele situaties en verbanden, hebben wij daarmee nog niet geponeerd dat de Schrift een wetboek zou zijn met paragrafen. Ook hier gaat het weer om de zin. En om die te ontdekken, telkens weer opnieuw, voor elke tijd waarin wij staan.

Als wij ons bezinnen op de rekening van de nieuwe vrijzinnigheid is er nog iets anders dan wij hebben te bedenken, nl. dat het in het heil en in de boodschap van het Koninkrijk alleen maar om de "medemens", om "medemenselijkheid" zou gaan, maar dat wij toch aan de andere kant niet moeten vergeten hoe diep het gebod en de gave van de naastenliefde ingrijpen. Natuurlijk is het oppervlakkig en zinloos om te zeggen dat God liefhebben hetzelfde is als de naaste liefhebben. Er moet in de ruimtelijke ordening, die weinig ruimte over laat om te verdelen, een terrein overblijven waarin wij God alleen ontmoeten. Er moet een gesprek zijn waarin wij met God alleen spreken. Een soliloquium. Het beroemde hoekje met een boekje. We kunnen het niet missen. We sturen de mensen in een woestijn van naastenliefde als wij dit vergeten. En de woestijn gaat bloeien als een roos als de liefde Gods neerdaalt."

D.F.

*) Ds. M. P. van Dijk, "Naar een nieuwe vrijzinnigheid". Uitgeverij T. Wever, Franeker (Holland), 1966.

ZOMER-INVASIE BEGONNEN

Tegen Pasen komt meestal de eerste grote stroom bezoekers die Nederland willen zien. Bij de grenspost Bergh stonden reeds de donderdag voor Pasen de Duitse motorrijtuigen drie rijen dik. De marechaussee verwacht de komende zomer weer een grote toeneming van het aantal passanten. En op Schiphol mag men zich wel gereed houden voor een grote toeristenstroom uit westelijke richting, speciaal uit Canada en de Verenigde Staten.

Dingen die onder ons volkomen zekerheid hebben

4

door Dr. L. Praamsma

In mijn eerste artikel wees ik op onzekerheden, die ons hebben vergezeld op onze weg in Canada.

Van het begin af zijn we hier bezig geweest met de problemen van het christen-zijn-in-de-samenleving; van de antithese, van de tegenstelling van wat Christus als Koning erkent of dat niet doet; van de Christelijke organisaties.

Onze scholen hebben voor hun bestaansrecht moeten vechten en moeten dat nog doen. Evenzeer onze Christelijke sociale organisaties.

Om maar te zwijgen van de debatten over de organisatie voor Christelijk Hoger Onderwijs. En aan het begin van een Christelijke organisatie op politiek terrein kwamen we nog niet toe.

Wat van al deze dingen te denken?

Er zijn mensen, die hierdoor van streek raken.

Mensen, die zeggen: wat kan een gewoon mens beginnen, als de leiders het niet met elkaar eens zijn? We zijn moe van al dat geharrewar.

Nu is het niet mijn bedoeling om op al de meningsverschillen, die zich nu en dan openbaren, in te gaan. Deze dingen moeten hun tijd hebben; en dat die meningsverschillen er zijn, is tenslotte zo erg niet, wanneer we elkaar als broeders blijven respecteren; door de botsing der meningen wordt menigmaal de waarheid gediend, en wanneer we maar iets weten van de geschiedenis van de kerk en van de Christelijke organisaties, zullen we moeten erkennen, dat de kracht van God in veel zwakheid is volbracht.

Maar nu zou ik toch ook in dit verband iets willen zeggen over dingen, die onder ons volkomen zeker zijn of dienen te zijn, en waarover we het bij alle verschil toch eens zijn of dienen te zijn.

Dingen, die we samen vast moeten houden als we de mooie naam van ons blad 'Calvinist-Contact' eer aan willen doen; en waarover we het bij alle discussie, — en laten we dat toch ook eens met dankbaarheid uitspreken, toch in de grond eens zijn.

Ik kan die dingen niet beter tot uitdrukking brengen dan gedaan is in de (misschien onder ons te weinig bekende) uitspraken van de Gereformeerde Oecumenische Synode (R.E.S.) van 1963.

Deze Synode van een groot aantal belijdende Reformatorische Kerken van het wereldrond nam de volgende besluiten t.a.v. Christelijke organisaties, speciaal op sociaal en politiek terrein.

1. Gelovigen behoren persoonlijk, in groepsverband en in organisaties, zich rekenschap te geven van hun verantwoordelijkheid op politiek en sociaal terrein en van de wijze, waarop ze zich van die verantwoordelijkheid hebben te kwijten.
2. Hoewel het niet mogelijk is voor de Synode om te verklaren, dat Christenen zich altijd gezamenlijk moeten organiseren op sociaal en politiek terrein, toch is het noodzakelijk om meer nadruk te geven aan het overwegen van gezamenlijke Christelijke actie op de bovengenoemde terreinen.
3. Op sociaal en politiek terrein behoren Christenen de ene ware gerechtigheid en rechtvaardigheid in God's Woord geleerd te bevorderen, en ze behoren te worden aangemoedigd om zich tot dat doel te organiseren, waar en wanneer het maar mogelijk is.
4. Aangezien de tegenstelling tussen het rijk van het licht en dat van de duisternis zich scherper begint af te tekenen in de sfeer van politieke en sociale verhoudingen, en het dientengevolge telkens moeilijker wordt voor Christenen, die zich hebben aangesloten bij z.g. algemene of neutrale organisaties om hun Evangelische opdracht op de rechte wijze na te leven, is er een toenemende noodzaak voor afzonderlijke organisaties van gelovigen.
5. Het doel van Christelijke organisaties moet altijd zijn de dienst van God en aan de medemensen, en nooit een zaak van het zoeken van isolement.
6. Ten aanzien van z.g. algemene of neutrale politieke en sociale organisaties dienen gelovigen in overleg met hun medegelovigen in dezelfde situatie te beslissen, in het licht van de H. Schrift, in verband met de omstandigheden van tijd en plaats, of ze al dan niet lid mogen zijn van zulke organisaties, onder de conditie dat de grondslag, het doel en de practijk van zulke organisaties hun toelaten hun roeping in de wereld uit te oefenen. Het spreekt natuurlijk vanzelf dat, indien een christen zich bij zulk een niet-christelijke organisaties aansluit, hij voor zich en samen met andere christenen in zo'n organisatie verplicht is te allen tijde Christelijke beginselen in die organisatie te beleven en te behartigen.
7. Christenen mogen geen leden zijn van of steun verlenen aan speciale en politieke organisaties van welke de beginselen en/of gemeenschappelijke en regelmatige practijken strijden met Bijbelse maatstaven.

Ik citeer deze uitspraken, omdat ze de dingen omvatten, die onder ons volkomen zekerheid hebben, en dat zijn er niet weinige.

Men kan ze natuurlijk op twee manieren lezen.

Men kan ze lezen om zich eraf te maken, en met een schouderophalen spreken van een in- en uit-praten.

Dat is heel goedkoop.

Ieder, die een open oog heeft voor de situatie van de kerk in de wereld, in heel de wereld tot en met Ceylon, dat ook op deze synode vertegenwoordigd was, en waar pas de Christelijke rustdag is afgeschaft, zal dit moeten toestemmen.

Men kan deze uitspraken echter ook lezen met een brandende vraag in het hart: wat moeten wij doen, mannen broeders? (Hand. 2:37).

Met die vraag zijn we bezig in al onze discussies in Canada, en

(Vervolg op pag. 2)

Dingen die onder ons volkomen zekerheid hebben

(Vervolg van pag. 1)

die vraag dringt meer en meer, als we de ontwikkeling gadeslaan van het politieke en sociale leven, ook van het school-leven in zijn wijdste omvang, die niet alleen ons, maar ook veel geboren Canadezen, met de diepste zorg vervult.

Wie zou niet moeten toestemmen, dat Christenen gemeenschappelijk een taak hebben, — en dat we nog maar aan het begin staan van het volbrengen daarvan?

Daarover discussiëren we toch niet?

Laten we het toch zien; en laten deze dingen toch volkomen zekerheid hebben onder ons; dan roeien we samen wel door de branding; we zitten tenslotte in hetzelfde schip.

Nieuwe Adjunct Emigratie-Attache benoemd

Van de Nederlandse ambassadeur te Ottawa ontvingen wij het bericht dat tot adjunct Emigratie-Attaché werd benoemd Mr. N. H. H. Boessenkool. De heer Boessenkool is inmiddels met zijn gezin in Ottawa gearriveerd en heeft zijn werkzaamheden aangevangen.

eD heer Boessenkool is sedert 1946 verbonden aan het Nederlandse Ministerie van Sociale Zaken en Volksgezondheid en was steeds nauw bij de Nederlandse emigratie betrokken. Behalve ten departemente te 's Gravenhage was hij in het kader van deze emigratie werkzaam in Kaapstad, Pretoria, Djakarta, Rio de Janeiro en Salisbury (Rhodesia).

5e Jaarvergadering "Salem" Christian Sanitarium Association Inc.

Gezonde groei van Christelijk barmhartigheidswerk in Ontario

CANADIAN REFORMED CHURCHES SLUITEN ZICH AAN

Brampton in Ontario is een belangrijk centrum voor "Salem" geworden. Zo de Here het wil, zal hier in 1968 een Chr. Inrichting voor Geestelijk Gestoorden geopend worden. Waarschijnlijk deed dit het bestuur van Salem besluiten, om het eerste lustrum in Brampton te vieren. In ieder geval, op zaterdag 26 maart jl. werd in de Immanuel Chr. Ref. Church te Brampton de 5e jaarvergadering gehouden. De belangstelling was bevredigend. Uit alle delen van de provincie waren leden en belangstellenden naar Brampton gekomen en zij luisterden in een blijmoedige stemming naar de rapporten en voorstellen van het bestuur.

Kenmerkend was de spanning, die te beluisteren was in de verslagen, in de toespraak van de voorzitter en in de discussie. Deze spanning is dat 1968 als jaar voor de opening van het Sanatorium gesteld is en inspanning om de middelen te verwerven en de plannen uit te werken die tot dit doel leiden. Dit zal een gezamenlijke onderneming van geheel ons "Reformed" Christenvolk in Ontario moeten zijn en daarom was het zo verblijdend dat nu ook de leden van de Can. Ref. Churches hun volle medewerking gaan geven. Reformed, Christian Reformed, Can. Reformed en Free Chr. Reformed zijn nu vertegenwoordigd in het bestuur; een eensgezindheid waarvoor wij de Here van harte danken!

Releverend de zaken, die op deze vergadering aan de orde waren, noemen wij het volgende. De vergadering stond onder de bekwame leiding van de actieve voorzitter Dr. A. Vander Maas. Een welgemeend welkom en de goedkeuring van de notulen der vorige jaarvergadering volgden de opening, waarbij de vergadering bij de rijke geloofswoorden van Romeinen 8: 26-39 bepaald werd. De verslagen van de secretaris en de penningmeester, beide aangeboden door Rev. J. Van Harmelen, vroegen daarna de aandacht. Aan het financiëel verslag ontlenen wij, dat het kapitaal van de vereniging per 31 dec. gegroeid was tot $80.189,92. Feitelijk was dit meer daar in het begin van 1966 nog een bedrag groot $6918.98 van diaconale collecten in 1965 ontvangen werd. Officiëel was er een groei van $23.577,33, maar feitelijk een groei van $30.496,31. De inkomsten kwamen voornamelijk van collecten, lidmaatschapsgelden, giften en "Salem"-Zondag 1965. Een topjaar aan inkomsten, welke weerspiegelen de toenemende bereidwilligheid om voor dit werk te offeren.

Een tweetal wijzigingen in de statuten werden anoniem aangenomen. De eerste beoogde uitbreiding van het bestuur met een vertegenwoordiger der Can. Ref. Churches, de tweede vraagt, dat candidaatstelling voor bestuursvacatures door de leden binnen 48 uur voor de jaarvergadering zal plaatsvinden.

De toespraak van de voorzitter (welke hieronder in extenso gepubliceerd wordt) vermeldde o.a. een enorme ledenaanwas, nl. van 670 tot 2410!

Bij de verkiezingen voor de "Board of Trustees" werden de heren Dr. J. W. Oosterhuis, J. Van Staalduinen en J. P. Vanden Berg herkozen en de heren Rev. H. De Jong, H. Nieboer en H. Voortman ter voorziening in de vacatures gekozen.

Na de pauze werden twee films op het terrein van de verzorging van geesteszieken vertoond, nl. "The need to work" (Therapie) en "The Halfway Bridge" (nazorg).

Dankbaar voor deze blijde jaarvergadering werd de vergadering gesloten, nadat Rev. Kwantes in dankgebed was voorgegaan.

ADDRESS DR. A. VANDER MAAS

Ladies and Gentlemen:

If I have to summarize the importance of this fifth annual meeting of the Salem Christian Sanitarium Association in a few words I will say: it marks the transition from expectancy to action. Ever since your Board of Trustees has taken the decision at its last meeting, to aim at the opening of a 30-bed mental hospital in the summer of 1968, a feeling of restless anticipation has come over the board members. I hope this annual meeting will serve to transit this feeling to all members present and through you to the entire reformed membership that supports our Association so faithfully.

When I say that this meeting marks the transition from expectancy to action this does not mean that the past year was without action. But all action served to consolidate the position of the Association, to make it ready and capable of facing that major action that has long been recognized as the main purpose of our organization: the building and exploitation of a mental hospital.

I shall now first review the different activities of the past year with you. After that I would like to say a few things pertaining to the future.

The Association as a whole:

The fact that the Canadian Reformed Churches now also support our work and have a voice in this Board makes our organization quite representative of the reformed people in this province. I am happy to welcome this sector in our midst and I am confident that this recent addition will strengthen the position of our Association.

Composition of the Board of Trustees:

The past year was the first one in which your Board was faced with two mid-term resignations. Mr. H. Pel from Oshawa, who had served the Board as treasurer ever since the incorporation 4 years ago, had to retire because of the pressure of his work. The Board appointed Mr. J. VanderVliet to serve the balance of Mr. Pel's term, which is till 1968. Mr. VanderVliet who also was board member in 1962, accepted. Mr. A. F. P. Vermeulen from Winona, who had represented the Reformed Church of America on the Board since 1964, had the same reason for resigning. He made an excellent start organizing the public relations work within his denomination after it joined our Association. Mr. J. P. VandenBerg has been appointed for the rest of the term, which expires at this meeting. I should like to use this opportunity to once more thank these retired board members for the services given to our organization.

Public Relations Committee:

The work of this committee was again often discussed at board meetings. The reason is that it is difficult, time consuming, not attractive and consequently easily open to criticism. I will not bore you with the details, but give you the results of the work of a study committee that considered this entire field just recently again. For the time being there will still be classical coordinators, who will stimulate the activities of local contactmen. These local contactmen will still be in charge of public relations within their local church group. Bulletin inserts or bulletin covers will be made available at intervals and a newsletter will be mailed to all members twice yearly. This will satisfy requests made by several members at the previous annual meeting. It also comes at a time that more news and interesting facts will become available for publication. The clerical work connected with the membership administration has now become so much that this can not be done anymore in spare time. Mr. W. Vos of Picton, Ont. takes care of this at present. Our hardworking Secretary-Treasurer, Rev. J. VanHarmelen, is for the time being chairman of this reorganized Public Relations Committee. We all owe this committee and its group of contactmen some words of appreciation. Because of their persistence and hard work our membership has climbed from 670 last year to 2410 as of yesterday. Almost all congregations of the participating churches now co-operate and many have organized highly successful membership drives. Support is even becoming national and as just one example I want to mention the Canadian Federation of Women Societies of the Christian Reformed Church.

Publicity Committee:

Since publicity will have to keep pace with the changing step of public relations, this work has lately been expanding and will keep doing so in the future. The Board is pleased with the excellent cooperation and encouragement from the Christian press. Space has always immediately been allowed when requested and there is no doubt that this has helped considerably in the growth of the Association.

Planning Committee:

The decision to start building in 1967 or 1968 will certainly give this committee much to do. Where it was mainly gathering facts and opinions in the past it will soon have to prepare definite proposals. Several mental hospitals will be visited shortly, the resulting information indicates that a capital cost and then an architect will have to be selected. The available information indicates that a capital cost of $300,000. will have to be counted on and the Planning Committee has received the mandate to prepare plans accordingly in close co-operation with the entire Board of Trustees. The Messrs. J. VanStaalduinen, J. Heeringa and D. J. Van Beilen may need more help and an expansion of this committee is under consideration.

Medical Advisory Committee:

The most important task of this committee is to find a good staff for our future hospital. At the moment the committee is only concerned with obtaining psychiatric services. It has obtained reasonable assurance that one christian

(Vervolg op pag. 3)

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Some Thoughts on Christian Evangelism

by Winnifred H. Vandezande

At a recent congregational meeting we were again confronted with the fact that actually very few of us are directly involved in our church's program of evangelism. We were informed that there is a continual shortage of people who are willing to visit those who, in one way or another, are showing interest in the meaning of the Christian faith as we, by the grace of God, have come to understand it. All of us were reminded to consider seriously what you and I, individually, could possibly do to enable the committee of evangelism to expand its important work. We were urged to make it a point to ask ourselves the pertinent question: In which concrete way can I personally help to acquaint fellow citizens with the glorious message of the Word of God?"

In this short essay I shall attempt to discuss some considerations which, I believe, ought to be kept in mind when planning, promoting, and carrying out a dynamic programme of evangelism. I do this in the hope that all of us will become increasingly aware of the undeniable fact that every Christ-believer is commanded to be an evangelist; that is, everyone is called to be busy in the evangelical way, namely, everyone must be, to quote the words of the apostle Paul to the Corinthians, "A letter that has come from Christ . . . a letter written not with ink but with the spirit of the living God" (2 Cor. 3:3). In other words, Christians, you and I, are commanded to "walk as children of light" (Ephesians 5:8). Christ calls us to be "the light of the world and the salt of the earth" (Matt. 5:13, 14). We may exercise this God-given calling in the knowledge that all power in heaven and on earth is given unto Christ, Who said, also to the Christian living in the twentieth century, "Go ye *therefore*, and teach all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit: teaching them to observe *all* things whatsoeve. I have commanded you, and lo, I am with you always even unto the end of the world" (Matthew 28:19, 20).

However, as we all daily experience, it is far from easy to "walk as children of light," especially since human life, because of sin, has become so complex and confusing. Modern man is hopelessly frustrated. He doesn't really know where to turn for a sound solution. Therefore, we ought to make sure that the way in which we approach our neighbour with the redeeming Word of Jesus Christ is both appropriate and meaningful. Of course, it is very necessary that we distribute Scriptural tracts and other Christian literature, that we invite unbelievers to attend our worship services, and that we daily pray for them. However, we should do more, much more!

It is very essential that we become truly familiar with the person whom we are seeking to acquaint with Christ, the Lord and Saviour of the world. Not only should we know his first and last name, the names of his wife and children, and his place of work, but we should also go out of our way to try and find out what exactly makes our confused friend think the way he does, talk the way he does, and act the way he does. Without us knowing the person's inner thoughts, we shall not really be able to help him in the way we should and could if we grasped the actual thrust of what makes him tick. It is very difficult, if not impossible, to assist anyone if we don't have the faintest idea of the trouble someone faces and hopes to overcome. We could simply be at loss to say or do anything worthwhile. Unless a doctor knows the nature of the sickness or diagnoses the cause of the disease, he just cannot prescribe the proper medicine or cure.

So it is with modern man. We must *begin* by patiently and carefully listening to him. By raising seemingly innocent and unimportant questions, for example, regarding a man's views of modern marriage and bringing up children, and by probing a bit deeper, one can soon get a pretty good idea which view of life directs the man's thought and action. Experience has taught me that people are often prepared to open up and present their "case" without them necessarily having the uneasy feeling that they are being cross-examined. A conversation of this type naturally requires much love and patience on the part of the listener, for one may have to sit and listen to all sorts of things that we may consider foolish and futile, but which obviously are of some importance to the speaker.

Many fellow Canadians are sometimes as illogical in their presentation as we are. They, like us, need ample time and opportunity to express themselves. Some of the things they are saying may at first seem meaningless, but a careful listener will soon notice certain *basic* ingredients which time and again come to the fore and which in effect convey some of the persons basic attitudes and evaluations.

Of course, it should be well remembered that one cannot and may not expect to get to the bottom of someone else's heart at the first get-together. We should realize that some bond of genuine friendship should be established before the time is ripe to begin a conversation dealing with a man's inner struggles, feelings and thoughts. We should therefore not try to "convert" men while at the door, but we should gradually get to know them and become friends with them, and only then seek to relate to them what it means to live daily by the light of the Word. Our friends should get the distinct impression that we are truly interested in and deeply concerned with their happiness and well-being, and that we can place ourselves in their shoes, and that we wish to advise and help them as well as we can.

Furthermore, by understanding a man's background and circumstances, by knowing his fears and frustrations, and by learning his ideals and goals we can get a much clearer picture of what has brought our friend to his present position in and view of life. In short, we must become one with him in the sense that we know him inside out because we have, as it were, crawled into his skin, that is, we have gained a thorough understanding of what actually lives in his heart. This is most important, for "out of the heart are the issues of life." Thus, we know why he thinks, speaks, and acts the peculiar way he does, for we have come to know his particular view of life, his faith, his religion. And now we can begin to show him that he is not really travelling the road that leads to life—despite the fact that he may be rich in material wealth —but that he is on the way that inevitably leads to death, since his way of life is not rooted in Him Who is the Way, the Truth, and the Life, and that, therefore, it is not the true way of life. It is not true, because it rejects Jesus Christ.

In seeking to answer a man's questions and in trying to point out a different approach to and way of life, we should be careful not to leave the impression that we are trying to dictate to him or impose another system of mere human thought, for that would only have the effect of alienating our friend and destroying the intimate relationship we have been trying to establish. **At no time may we leave the impression that a man should accept our thoughts, that he should embrace our beliefs, and that he should adopt our way of life. On the contrary, we should constantly be on guard and make sure that the person with whom we wish to share the richness of the Bible hears the unadulterated, pure, and powerful Word of God.** In other words, he should not be confronted with human wisdom but with the wisdom of Christ; not with man-centered ideas but with the Christ-centered faith in our covenant God; not with the might of human arguments but with the power of the Word of God.

This does not imply, of course, that we must in every other sentence quote a text or overwhelm our friend with a flood of Biblical references, but it does mean that in all that we say and do we continually seek to show that we wish to be moved and governed by our faith in Christ and our love for our fellowmen. We may not engage in "soul-winning" in the sense that we try to talk a man into accepting Christ as his Saviour, but we must so speak and live the rich meaning of the Word of God that it becomes clear that we desire to be nothing more than instruments in the hand of God, nothing more than servants of the Father, yes, nothing more than "a letter that has come from Christ . . . a letter written not with ink but with the Spirit of the living God."

In short, by hearing and watching us, people should experience something of the renewing power of the Holy Spirit. Therefore, we may never seek to impress fellowmen with how much we know but rather with the Christ we know. Furthermore, we should always convey something of the joy which we daily experience in following Him, despite the fact that the cost of Christian living is high and that being a Christ-follower demands steadfastness, struggle, and sacrifice.

In this connection I want to mention that we may not fool people by making them think that being a Christian merely involves "accepting Christ". We all know very well that it also includes confessing Him as the Redeemer and Ruler of the universe. This means that we are obliged to make our fellowmen aware of their God-given duty to live Christianly in the world; that is, we should acquaint our neighbours with the Biblical command that we may not conform our way of life to the pattern, to the systems, and to the principles established by the world, but that the followers of Christ are under new management (Lord's Day I) and, that therefore we, as Christians, are under strict orders to follow the new way of life established and made possible by Christ Who gave His life so that we may have it more abundantly. (John 10:10)

Consistent Christian evangelism

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

by John Vriesinga

INDIA AND THE U.S. DRAW CLOSER

India's new prime minister Indira Gandhi has paid a visit to president Johnson and it would seem that it marked the beginning of new relations between the two countries. Her predecessors Nehru and Shastri were always very careful to remain non-committal, but Mrs. Gandhi seems to have set a new policy of closer ties with the west.

In a speech in Washington she explained that the disagreement between China and India is more than a boundary question. The basic problem, she said, is the difference in ideology between the two largest Asian nations. China has chosen for communism, India for democracy. There were no doubt diplomatic motives that made Mrs. Gandhi speak out in this fashion. She said that a democratic India could serve as a model for other Asian countries and that therefore it arouses the wrath of China. The implication was that also for that reason India deserves the help of the west.

Her speech was also an indication of the shifting tensions within the communist camp. She said that although India has rejected communism, Indians believe in peaceful co-existence. This was a clear reference to Moscow and its ideological struggle against Peking. It meant: today being the friend of the U.S. is almost the same as being a friend of Russia.

If there was clever diplomacy in Mrs. Gandhi's new course, it may have been born of necessity as much as of genuine conviction. India needs help in the worst way. Its nearly 500 million people are threatened with famine and starvation.

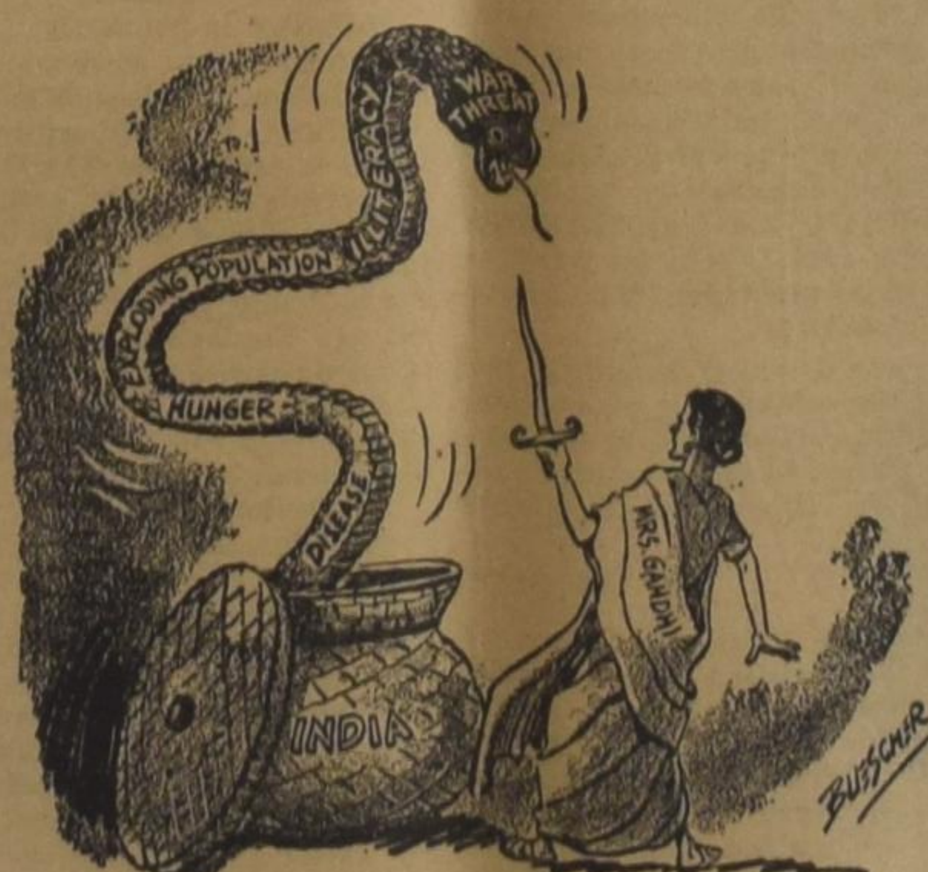
Chinese communists have described Mrs. Gandhi's trip to Washington as outright begging and many of the facts bear the opinion out. President Johnson said that the U.S. will increase its shipments of grain to India to 8½ million tons this year. Canada will supply another million tons, but this leaves a gap of 2½ million tons which are absolutely essential to the survival of millions of Indians.

All this food would be only a temporary relief. India will continue to depend on outside help for many years to come. And the U.S. will be happy to supply much of it if it means having a genuine friend in Asia and showing other Asian nations what democracy and friendship with the U.S. mean.

If Indira Gandhi's diplomacy may be characterized as outright begging, it must also be observed that only a degenerate mind will call the asking for help when help is needed unworthy.

On the other hand the bartering of food in exchange for friendship with human lives at stake must, in christian parlance, always be called unworthy. We love, even our enemies, because He loved us first.

MOTHER INDIA

UNREST IN SOUTH VIETNAM

There have been disturbing reports of unrest in South Vietnam again. Surging crowds of people in Saigon and in other places have signified their dissatisfaction with the Americans and with their own U.S. supported government.

Three thousand demonstrators marched toward the centre of their capital shouting slogans as "Americans go home" or "We resist American intervention in Vietnam". They kicked and punched western photographers. Later over 20,000 students marched in a more peaceful manner, but making similar intentions clear nevertheless.

The demonstrations were outbursts of a feeling that seems to be growing in millions of South Vietnamese, Buddhists as well as Roman Catholics. These people are getting tired of the miltary regime of premier Nguyen Kao Ky and want a return to a civilian form of government, they say.

Mr. Ky became premier after the army removed the last civilian government because it was unable to cope with the same sort of unrest. Under his rule it seemed that order and unity had returned to South Vietnam.

Ky was strongly supported by the United States. President Johnson conferred with him in Hawaii not long ago and at that time the two leaders assured the world they wouldn't rest until South Vietnam was free once more.

It seemed that the improved international situation in South Vietnam and the better relations beween its government and the U.S. were genuine. In a military sense they led to success. The tide of war has slowly swung in favor of U.S. and South Vietnamese troops. One would expect a sense of relief, if not of thankfulness, among the millions of South Vietnamese. Instead the lessened danger inspires new outbursts of dissatisfaction.

Premier Ky has threatened drastic action to suppress the unrest. He has also assured his people a return to a civilian government as soon as possible, perhaps in a year or so.

In the meantime the unrest throws a strange light on the by now old Vietnam problem. What if the military campaign would come to a successful end in the next year or so? Will the United States then have achieved its aim? Will they have a friend in Asia? It doesn't seem very likely, in the light of the anti-American sentiments.

U.S. congressmen have reported that today five times more South-Vietnamese are defecting to the North than a few years ago. On the whole, they said, the population of South Vietnam does not welcome American help at all.

It is perhaps one of the strangest and most complicated problems that ever confronted the U.S. government.

THE WORLD AROUND US

HANGING DEBATE AND THE BUDGET

by H. R. Jonker.

"Something is rotten in the state of Denmark", one of Shakespeare's players once remarked. It is a surprisingly accurate description of those aspects of Canada's legal and judicial machinery which have ceased to function and are no longer being enforced. Such is the case with the law dealing with capital and non-capital murder; either the Cabinet nullifies the enforcement of that law by commuting all death sentences to life imprisonment, as the Liberal Cabinet has done for the past three years, or judges allow the person accused of capital murder to plead guilty to the lesser charge of non-capital murder. This was in fact done by Justice E. G. Moorhouse three weeks ago, when he allowed a milkman charged with capital murder, to plead guilty to the charge of non-capital murder, thus getting the milkman the sentence of a life prison term, instead of a possible death penalty. Mr. Justice Moorhouse justified his action on the ground that the Cabinet had been commuting death sentences to life imprisonment for the last three years, so there would be little sense in his spending three or four extra days trying to get a capital murder charge conviction. Clearly something has either gone wrong with the section in the Criminal Code dealing with capital murder, or something has gone wrong wth our system of legal interpretation. Whether the Cabinet has commuted the last twenty death sentences or not, Mr. Justice Moorhouse had no business doing as he did.

The members of Parliament have been hotly engaged in debating the abolition or the retention of the death penalty during the last few days. With a majority of 143 against 112, with 10 absentees, the House voted for retaining the death penalty.

The Criminal Code, of course, defines capital murder as murder that is planned and deliberate, and is punishable by death; non-capital murder on the other hand is un-planned murder carried out in the passion of anger or fury, and is punishable by life imprisonment.

The retentionists in the House of Commons have argued their case on primarily two grounds; i) it is the Government's moral duty to protect its citizens from those who murder by punishing the murderers with the death penalty, and ii) they say statistics have shown that the death penalty continues to function as a deterrent, preventing would-be murderers from committing their wicked acts. The abolitionists on the other hand seem to argue their case on three fundamental issues: i) the extermination of murderers is a barbarious and uncivilized act, ii) there is a good possibility that innocent people may be hung, due to the unfortunate but existing possibility of human error, and iii) they say statistics show that the death penalty has ceased to be an effective deterrent.

I would like to refer anyone, who has not yet read Rev. J. Vriend's interesting article in Calvinist-Contact, to that issue of three weeks ago. His points will not be repeated here. Nor shall we attempt to decide which of the two sides — the abolitionists or the retentionists — represents the christian of Biblical viewpoint. Yet several points may be observed.

First, ith may be noted that the capital punishment debate involves three arguments: the moral argument, the statistical argument, and the argument of human error. The moral argument should undoubtedly receive priority but it is not sufficient in itself. If we as christians have decided to retain the death penalty on moral grounds, we must also come up wth suggestions as to how the problem of human error may be eliminated.

Moreover, consider the differences between various types of murders. They range from accidental killings to premeditated and carefully-planned murders, from a painless murder to a cruel, torturous murder, from the murder of a small defenceless child to the murder of a grown-up man, from a provoked murder to one 'not asked for', and from a simple murder to the more serious murder-sex slaying. Surely some of these (such as accidental murders) are not punishable by death. After having taken the moral position therefore, we must begin to study which of these various murders is punishable by death and which is not. And what about the method of punishment? Should we use the gallows or should we use a gas chamber? Must the means by which a murderer is executed differ according to the severity of the type of murder he committed?

One of the main reasons why the churches in Canada have not had as significant an influence on Government legislation concerning the death penalty as they should have had, is probably because they have concentrated their arguments primarily on the moral issue and (generally speaking) have ignored the practical issues that are involved and that are equally important. These practical problems, such as the types of murders and the possibility of error, were those that caused the House to return to a debate of the existing legislation on the death penalty. These are the practical problems, based on a moral foundation, on which we must base our final position and legislation.

THE BUDGET

The hanging debate was partly interrupted the last week in March to allow the Finance Minister Mitchell Sharp to present his Budget Speech. A few days before the Speech, the Liberal Government was challenged by 2 votes of non-confidence which they easily defeated. One was tabled by the NDP leader T. C. Douglas, charging the Government with failure to establish a "price review Board" to determine the extent to which an increase in the general price level is justified; while the other was tabled by the Oppostion leader Diefenbaker, charging the Government with failure to combat inflation. Both were defeated by substantial margins.

There has been a growing rise in the general price level in Canada since January 1965. The consumer price index rose 2.4% over the 12 month period beginning January 1, 1965, and was climbing faster towards the end of the year. In the same year, wages and salaries are said to have jumped 10.6%, while corporation profits before taxes soared to an 11% increase. The labour force increased by 3% while unemployment fell from 4.7% to 3.9% and gross real national product increased in volume by 6.4%.

To counteract these forces of inflation, Finance Minister Mitchell Sharp raised taxes by a total of eighty million dollars and cut Government building programs by 35 million dollars. This is intended to cut back on total consumption and total investment, thereby hoping to slow down the present rise in National Income. This in turn should ease the present situation in which demand is growing faster than supply, thus checking the constant increase in the general price level.

It is hoped that these measures will avoid a galloping inflation that could develop out of the present growing increase in the general price level; by restricting the growth in Investment — particularly in the building industry — the growth of our economy will be cut back to a more moderate level.

Christian Evangelism (Continued from page 10)

is, therefore, nothing but the dynamic presentation of the Gospel of Christ in word and walk. By the words we speak and in the way we live we can and must confront our fellowmen with the renewing power and joy of the Christian faith. Even though many of us may not be able to participate directly in our church's organized evangelistic outreach, we can nevertheless be effective evangelists if we speak and act Christianly when associating with others. Especially when we talk and work with unbelievers. Our everyday life should reflect our love for the Christ and His Kingdom. Paul states it so pointedly in Colossians 4:5 and 6, "Behave wisely towards those outside your own number; use the present opportunity to the full. Let your conversation be always gracious, and never insipid; study how best to talk with each person you meet." Therefore, it is of the utmost importance how we behave when others are around. A quiet example in Christian living means much more than a lot of talk which is not backed up by corresponding action. Talk and walk belong together, for both must reflect our desire to serve Jesus Christ and to acquaint others with His redeeming Gospel. No part of life may ever be declared of no importance or consequence. Everything we think and say and do must be consistent with the Law of the Kingdom of Christ: "For of Him, through Him, and unto Him are all things: to Whom be glory forever." Paul then continues to tell the church at Rome: "I beseech you therefore, brethren, by the mercies of God, that ye present your bodies a living sacrifice, holy, acceptable unto God, which is our reasonable (that is: logical) service. And be not conformed to this world; but be ye transformed by the renewing of your mind, that ye may prove what is that good, and acceptable, and perfect, will of God" (Romans 12:1, 2).

In short, in spoken word and living deed we must acquaint fellowmen with the Christ. Of course, this does *not* at all imply that I do not think it necessary to help out our committee of evangelism. On the contrary! The point I'm trying to make, among others, is this: No one should think that the way in which he lives is of no consequence when it comes to evangelizing the world. A good programme of evangelism must of necessity be backed up by consistent Christian living. Therefore, let all of us be very much aware of the fact that our *whole* life must be spent in the liberating service of Jesus Christ, and let those of us who have the time and the talents go out of their way to help the committee of evangelism, so that our neighbours may be consistently confronted with the relevant meaning of the Christian faith, and that they with us may live obediently in the Kingdom to the honour and glory of the Father.

In closing I would like to quote two key paragraphs from Prof. R. B. Kuiper's book entitled, *To be or not to be Reformed*, "Attention has been called to several perils, associated with evangelism, against which the Christian Church should be on guard. In view of those perils, shall we proceed slowly in extending our evangelistic efforts? Emphatically not! That would constitute a grave sin. To seek to avoid mistakes by being idle is wicked. The servant, in one of our Lord's parables, who laid up his pound in a napkin for fear of losing it, was deprived of it (Luke 19:20-24).

"Of all Christians we have the strongest motive for evangelism. Of all Christians we have the gladdest message of evangelism. Let us, then, be up and doing, bending our every effort to the hastening of the day when the knowledge of the Lord will fill the earth as the waters cover the sea (Isa. 11:9)!"

From the Mailbox

OR WAS I WRONG?

To the person who daily lives close to the enlightening Word of God and who, consequently, has his God-given ears and eyes wide open, it is increasingly becoming painfully obvious that the modern world and its secular labour organizations, educational institutions, news media, and political parties actually allow the Christian precious little room to live publicly in harmony with the love-command of Jesus Christ. The liberating law and style of the Kingdom is seldom appreciated but often abhorred, rarely respected but regularly ridiculed.

During recent years the readers of this Christian weekly (by the way, when will *all* of us rise to the challenge and make it possible, financially and otherwise, to publish an all-English, vigorous, *Reformational* monthly or weekly, fit to be sold at Canada's newsstands?), have been repeatedly informed about the steadily increasing number of insidious infringements on the Christian workers' constitutional liberty to serve their almighty Maker and Master at work and through their young but growing Christian Labour Association of Canada.

Just two weeks ago you learned about CLAC member Dirk Hoogendoorn's pitiable (or should I say enviable?) plight. This Christian brother, like many hundreds before him, was suddenly faced with some difficult but challenging problems simply because he wisely chose to remain faithful to and to trust in the good Shepherd (Psalm 23) instead of foolishly following and selfishly siding with the wicked United Steelworkers of America - Canada's biggest, socialist, New Democratic Party-supporting union.

Somehow the Steelworkers were going to force this Christian fellow Hoogendoorn to buckle under this time and make him sign their union dues authorization! They even went out on an illegal strike. After eight days of illegal picketing and parading in front of the plant, however, the Steelworkers called off this ill-conceived walkout and returned to work. And now we are anxiously awaiting the "arbitration award" of Judge Moore whom the Company and the Union had asked to investigate and settle this disgraceful dispute.

As you know, the Orangeville happenings did not go by unnoticed, however. The press, radio, and T.V. gave it plenty of pretty "objective" coverage. Some Ontario newspapers reported daily on this "newsworthy" event. A few of them even gave it front-page attention! "After all, it does not happen every day that a 'lone' Christian stands up to a mighty socialist union!"

Indeed, the secular press is under the mistaken impression that Dirk Hoogendoorn is a "lone" person, that he is almost alone, that very few workers share his Christian conviction and courage, and that many fellow Christians are actually embarrassed by his faithfulness to the Christian principle and practice. Some editors and reporters ,who asked me what made Mr. Hoogendoorn tick, were quite surprised to hear that there are many others who definitely agree with Mr. Hoogendoorn and who have also taken or would naturally take the same steadfast stand.

How come these influential men did not know our Christian viewpoint?

The conversation with these editors again made me wonder whether we are really doing as much as we should and could when a fellow Christian "hits the news" because of his commitment to the Word of God. When such news reaches us, besides purposely praying for a Christian brother or sister in trouble or need and faithfully financially supporting the CLAC and the C.J.L. Foundation, we should immediately wire, telephone, or write the newscasters and editors. We should briefly but pointedly inform them (1) that we fully agree with someone's *Christian* view of labour, (2) that, *therefore*, we, too, believe that no person, be he Christian or communist, should ever be forced to join and/or financially support a union whose principles and practices he cannot in good conscience endorse, and (3) that, therefore, legislation should be introduced enabling all men to join the union of their own free choice and outlawing every form of compulsory union membership or financial support.

What would happen?

Editors and newspapers would be virtually flooded with letters expressing agreement with some "lone" Christian worker who resolutely refuses to compromise. And the results could be astonishing! Not only would several of these letters be published, but, what is equally if not more important, many editors and newscasters would be concretely confronted with the Christian approach to a problem that has been plaguing Canada for years.

In view of the fact that some editors (there are more than we think) are not unsympathetic to the Christian view of freedom of organization, they, discovering that many readers for Christian reasons object to compulsory unionism, might decide to take a public stand and openly defend the worker's right to join the union of his choice. Through their editorials and reports these editors would then begin to pay more attention to this evil thing called union security. Thus, they would effectively help to mold public opinion and possibly the thinking of our vote-conscious politicians. The effect? Who knows, maybe the Government would eventually recognize its Christian responsibility and become courageous and just! It might mean the end of compulsion and the beginning of liberty in labour relations.

However, we should realize that the objective of freedom of organization can only be realized soon if *everyone* of us, no one excepted, is true to the Word commanding Christians to be "a letter that has come from Christ . . . a letter written not with ink but with the Spirit of the living God . . ." (2 Cor. 3:3). May our many letters written with ink to Canada's editors and newscasters always reflect the glorious fact that we are "a letter that has come from Christ."

May all of us, *unitedly*, light a candle and put it on a candlestick. And may the Spirit enable the Christian community to humbly obey the Lord's command: "Let your light so shine that they may see your good works, and glorify your Father which is in heaven" (Matthew 5:16).

By communally exercising our God-given freedom and responsibility, Christians will be the salt of the earth and the light of the world. Thus, fellow Canadians will learn that the Christian worker who refuses to give in to the sinful demands of some secular union is *not* a "lone" individual. but that he is one of the *many* children of God who daily strive to honour Him Who is the Way, the Truth, and the Life. Thus, we would be concretely practicing the communion of saints.

Or was I wrong in telling that inquisitive editor that *many, many* Christians (I fully realize that *some disagree*) whole-heartedly endorse Mr. Hoogendoorn's positive stand?

G. Vandezande

P.S. Anyone desiring to learn more about the Christian approach to labour relations is cordially invited to attend the Fourteenth Annual CLAC Convention to be held on Saturday, April 23, in the Toronto District Christian Highschool (for details read the advertisement in this paper).

A Business - like Budget

Finance Minister Mitchell Sharp placed a rough, tough, slow-the-boom budget before the House of Commons last week. There was no effort this time to please the voter but attention instead was concentrated on measures that will benefit Canada as a whole.

Canada's economy has been booming for 5 years now and, as every housewife knows, price increases are becoming the order of the day. This is the result of business operating at almost full capacity and unemployment, particularly of skilled labour, rapidly dwindling. Under such circumstances, more demand for goods and services, only results in higher prices. Consequently, Mr. Sharp felt that "we should ease up our foot on the gas pedal" to avoid the necessity of having to "slam the brakes" later on.

The main purpose of the anti-inflationary measures in the Budget is to slow down demand. For this reason the personal income tax will be increased, taking money out of the pockets of Canadians that otherwise would have gone for the purchase of such things as cars, refrigerators and luxuries.

Corporations will have to give up cash temporarily to make sure that they will postpone some of their purchases of new machinery and equipment to a time, when the economy is less strained to the limit. This will be done through a special temporary tax of · 5% on a company's cash profits. This tax will be in force for the next 18 months and Companies will get the money back with 5% interest when the Canadian economy has spare capacity again.

To bring down production costs, the 11% sales tax on production machinery and equipment, imposed by the previous Finance Minister, Mr. Walter Gordon, will be removed in two stages starting next year. Here again is an effort to make corporations postpone purchases of both machinery and equipment until next year.

To further decrease demands on scarce labour and materials, the Federal Government will postpone a number of Government construction projects such as improvements to airports, government buildings in Ottawa and will slow down the work on the New Brunswick-Prince Edward Island Causeway.

There are a number of other measures in the budget to curtail demand such as a temporary decrease in depreciation rates allowed on new buildings and machinery put up in the next 18 months.

Of interest to our churches and school societies is the introduction of a new rule that charitable donations will only be deductable from taxable income by the individual tax payer if the charitable organization is filing annual returns with the Federal Government. It is not known yet how this measure will be implemented. The rule probably was introduced to end abuses that have taken place in the past.

The budget would seem a slap in the face of Mr. Sharp's predecessor. As one will remember, Mr. Gordon reduced personal income taxes last summer as an election bait. At the time the economy already started showing signs of overheating. The 11% sales tax on machinery and equipment, which will now disappear, was introduced by Mr. Gordon in his first budget in 1963.

Mr. Sharp hopes that his tax measures will slow down the boom to such an extent that prices this year will only rise 3½% instead of the originally foreseen 4%. But even the lower percentage is still a disquietingly high rate, comparing with 3% in 1965 and 2% in 1964. Of course, it still remains to be seen whether Mr. Sharp will be successful.

All in all the new budget is a welcome change from the "please-the-voter" budgets of the past few years. Let us hope that the politicians will allow Mr. Sharp to continue on the course now taken.

Drs. J. P. Verseveldt.

Dear Sir:

A recent article published in your newspaper on behalf of the Committee for Justice and Liberty focussed my thoughts sharply on a problem which has been troubling me for some time. The problem to which I am referring is that of invoking Christian Principles in the rejection of Socialism.

Socialism is primarily a method of organizing our economic life. As such, it can, and does exist, in both democratic and authoritarian political environments. The linking of democratic principles with socialism gives rise to what is called Liberal Socialism. Such a system can be found, for example, in present day England. The combination of an authoritarian state with socialism is called Totalitarian Socialism. It is this which we find in the communist countries.

A rejection of Socialism, without a qualifier as to which type is meant, can only be taken to mean that this particular type of economic organization is disliked. Both Socialism and Capitalism have their pro's and con's as methods of organizing our economic life. In the final analysis it is each individual's preference ordering of these pro's and con's which will determine which system he prefers.

What I am objecting to is not primarily a person's personal preference ordering of the pro's and con's of two economic systems. What I do find objectionable however, is a person's claim that his preference ordering (reflected in his choice of the system for economic organization) is the only one consistent with Christian principles.

A much more objective method of choosing between two systems of economic organization is a method which will also prevent offending fellow Christians with different preference orderings. One should examine the gospels for the Christion way of life and then determine in which economic system, capitalism or socialism, such a way of life can be realized to the fullest extent in this imperfect world.

In ending this letter I would like to point out one further relevant point. Many people of our Christian Reformed denomination are immigrants They came with high hopes of starting their own business, of getting ahead in life. The capitalist system offers the greatest opportunity for pursuing such ideals. Let us be careful not to abuse God's Word by using it to absolutize that form of economic organization which suits our personal purposes best.

Joe Schaafsma.

Editorial Comment

Even though we will admit that everyone has the freedom to prefer one economic system above the other, our correspondent will no doubt agree that socialism is much more than an economic system. The aim of socialism is the welfare of the community or the people. In essence socialism is humanistic. It therefore can never be underwritten by a Christian, whose aim it is to serve his God first and above all. Then comes the neighbour.

This does not mean, however, that a Christian, in rejecting humanistic socialism, necessarily adopts the capitalistic system.

Whatever system one prefers, his choice should always be directed by his conviction that no area in his life can be excluded from his allegiance to Christ, the Lord.

Editor

"Salem"

(Vervolg van pag. 2)

psychiatrist will be available in 1968. However, it is much to be preferred to have the services of two psychiatrists. This would give the institution better coverage with a view on holidays, illness and other circumstances. Many psychiatrists also prefer to have a part-time private practice, which guarantees them a more diversified practice. Attempts in this direction are continued.

It has also been discussed that the presence of a Home for the Aged in the near vicinity of our hospital could be of great advantage. Mental hospitals tend to become filled with old people who, once recovered from their mental illness, have no place to go because of other infirmities. If these patients could be transferred to a Home for the Aged beds would come free for new cases needing active treatment. This argument has become the stronger since the Minister of Health has stated that he is in general not in favour of granting new licenses to private mental hospitals. One reason behind this is that many of these hospitals in the past have degenerated into chronic care institutions. The need for such a home in close proximity to the hospital has been confirmed by the Board and will be studied further.

Financial Committee:

The committee has prepared a temporary budget to finance a 30-bed hospital at a cost of $300,000. The provisional nature of the estimates of this budget must be stressed. There are as yet too many uncertain factors as whether government capital grants will be available, whether hospitalization insurance will cover the entire exploitation and whether the estimate of $300,000.00 is a good one. It is for these reasons that the presentation of a budget at this meeting would be rather pointless.

Executive Committee:

The Action Salem 1965, which was organized by the Diaconal Conference of one of our participating churches for the benefit of Salem, and supported by other churches, was an excellent help, not only for our finances but also for the strengthening of our organization. It was done at a time when in many places no good contact had been established yet, when the membership of Salem was much below what it is now and, most of all, it was the first attempt of its kind. When we see the Action Salem '65 in this light we must call the result of over $10,000.00 promising. It further helped us to discover weak areas in the province. This year the A.O.D.C. has pledged its support to "Operation Manna" of the Christian Reformed World Relief Committee. Your Board feels that Salem can not do without a similar action in this year of preparation. Moreover, an action organized by the Association as a whole would include all presently participating churches and further test the strength of our public relations framework. The Board has therefore decided to organize an Action Salem '66 to be held in June, in order not to interfere with "Action Manna". This action is being prepared and will be carried out by your Executive Committee.

The preceding information has made you acquainted with the most important activities of the past year and has also already touched upon some of the duties that your Board and its committees will be facing this year.

When we consider the future in more general terms, then it will be evident that the most important task that lies immediately ahead of us is diligent work of a number of committees. Last year I left three thoughts with you. The first concerned the financial needs of our Association and beyond merely mentioning it I will not go into this again. The second was the need for specialist advice in different areas of our work. It stands to reason that building planning and construction are two areas in which advice will be very welcome. The Planning Committee and the Board are always open to suggestions, also as far as possible appointments to committees are concerned. The third thought was that the membership of our Association had to grow very much yet. A big step in this direction has been made and the Board feels a great deal more confident about this problem than last year with the excellent help it has met in so many places. However, a new situation is now arising that asks for a solution. Because of the gradual expansion of the membership we are now faced with a number of places where up to four contactmen from different denominations are all covering the same geographical area doing the same work. For the time being this may still be the most suitable solution. However, eventually it will deserve consideration whether it would not be more practical to create a working group in these communities that covers the entire area, disregarding denominational boundaries. Such a group could be called "Salem Chapter" or "Salem Ladies' Aid" or "Salem Committee" or any other name. In bringing all Salem supporters in a community under one local board, several things can be achieved through this joined action. I think of instructive meetings in the field of mental health, a more positive role in the work of the Association and the avoidance of a lot of duplication. Although this idea is new with us and yet premature I like to leave it with you for your consideration.

I would not want to end without thanking all who have co-operated to make the past year to what it was for Salem. I thank especially my fellow board members for the trust, the co-operation and the enthusiasm they have displayed.

I started out contrasting the expectancy of the past with the action of the future. Let us not forget, however, that also the future will need much careful expectancy in order to avoid hasty and unwise action. May the Lord give us wisdom in order that our Association may grow to His honor.

•

A medical call from overseas

On page 10 of last week's issue we published an article by Dr. A. Vandermaas under the above title. Due to a misunderstanding no mention was made as to why this article had found a place in our weekly. This may have puzzled some of our readers.

The article had been written for the Dutch periodical "Soteria" and was meant in the first place for Dutch readers with the purpose to interest Dutch graduates, especially Dutch psychiatrists, for Canada. It is clear why the description of the plans for "Salem" were rather prominent in the article.

Even though the author addressed himself in the first place to readers overseas, we on this side of the ocean are no doubt interested in all efforts, which are being made to attract professional people from "the old country". Moreover, our paper has a good number of subscribers in The Netherlands, while we are aware of the fact that readers send their copies to friends and relatives in Holland. We had therefore asked Dr. Vandermaas for a copy of the manuscript and published it, hoping that in this way our paper may contribute a little to the author's ultimate goal.

Editor

INGEZONDEN

PIERRE BERTON:

"Een idioot standpunt!"

"...maar wie zegt: Gij dwaas —, die zal strafbaar zijn door het helse vuur." (Mattheus 5:22)

We hoorden het donderdagmorgen, 7 april. Die avond zou de bekende journalist en kommentator, Pierre Berton, auteur van The Comfortable Pew, een radio debat houden met Charles Templeton, een vroegere evangelist, over het feit dat Mr. Hoogendoorn vanwege zijn Christelijke geloofsovertuiging weigert steun te geven aan de Steelworkers in Orangeville. We hebben met aandacht geluisterd. Met ons zullen er echter velen geweest zijn die hun hoofden hebben geschud en gedacht hebben: hoe lang nog?

Mr. Templeton was voor Mr. Hoogendoorn's standpunt. Mr. Berton was er tegen. Het zou ons te veel ruimte kosten om het debat hier in detail te bespreken. Wat we echter wel even naar voren willen brengen is dat beide sprekers toegaven niets van het Christelijk standpunt van Mr. Hoogendoorn begrepen te hebben. Beide sprekers stemden toe dat ze het maar een **idioot standpunt** vonden. Natuurlijk, Mr. Hoogendoorn heeft het recht om zo'n idioot standpunt in te nemen. De heren vonden het echter maar raar. Schamper merkte Mr. Berton op dat Mr. Hoogendoorn zich te houden had aan de maatregelen uitgeschreven door zijn werkgever. Als de fabriek een nieuwe veiligheidsmaatregel had ingesteld, als de fabriek het schaftuur had verlengd of verkort, als de fabriek opgedragen wordt geld in te houden van de lonen voor het "Canada Pension Plan", zou Mr. Hoogendoorn dán ook om godsdienstige overtuigingen geweigerd hebben zich hier bij neer te leggen?

Ja, het was een drukke dag die donderdag. 's Morgens werden we gebeld door CTV Television Network (Channel 9); ze wilden graag weten wanneer ze mochten komen om een interview met Gerald Vandezande, executive-secretary van de C.J.L. Foundation, op de film vast te leggen. Kort daarna belde ook CBC-TV (Channel 6). De avond daarvoor was al overeengekomen met CBCO-TV (Channel 13, Kitchener) om donderdagavond in Orangeville een interview te houden met Mr. Vandezande en Mr. Hoogendoorn tezamen. John Gilles van The Globe and Mail, Dave MacDonald van The Telegram, Ken Patrick van The Brampton Daily Times, en andere verslaggevers hielden ook gedurig contact om zodoende op de hoogte te blijven met de situatie.

Zoals we al eerder schreven, de Committee for Justice and Liberty is erg blij met deze belangstelling. We zijn allen ook dankbaar dat de interviews met Mr. Vandezande, die, alhoewel verkort, diezelfde avond uitgezonden werden, zo goed verliepen en dat miljoenen het Christelijk standpunt te horen kregen. Verschillende brieven en artikelen werden ook gepubliceerd. Met radio en televisie mensen werden plannen belegd voor toekomstige uitzendingen.

Na twee dagen vruchteloos geprobeerd te hebben, gelukte het ons pas donderdag, 7 april, dus **acht dagen nadat de Company en de Steelworkers het dispuut aan een arbitrageraad voorgelegd hadden**, een kopie in handen te krijgen van het door Judge G. H. F. Moore genomen besluit. We wisten al min of meer wat de Judge gerecommendeerd had. Eerder in de week, namelijk op dinsdag 5 april, werd Mr. Hoogendoorn bij het naar huis gaan bij de fabriek aangeklampt door een zekere Mr. Earl Proctor, **financial-secretary** van de Steelworkers' Local 6266, die tegen hem zei: "Congratulations, Dick! We have fought the battle, and it was well worth it!" Mr. Hoogendoorn, niet precies wetende wat de man eigenlijk bedoelde, belde direct naar Toronto. Wat betekende dit? Wie had het nou gewonnen? Na de fabrieksdirecteur, Mr. Richard Jones, opgebeld te hebben waren we nog niets wijzér géworden. We vermoedden wel dat Mr. Jones meer wist dan wij, maar hij weigerde er zich over uit te laten.

Die avond reisde Mr. Vandezande voor de zoveelste keer naar Orangeville. Toen hij laat in de avond terugkeerde wisten we officieus wat het besluit van Judge Moore inhield. De volgende morgen zaten we al in Mr. Kelsey's kantoor. Nóg geen resultaat. Judge Moore weigerde het besluit uit handen te geven zonder eerst toestemming gekregen te hebben van beide partijen, namelijk de Steelworkers en de Company. Maar donderdag gelukte het ons! En wat we al vermoed hadden bleek waar te zijn: de Judge (hij bleek de enige arbiter te zijn) had besloten de Company op te dragen om Mr. Hoogendoorn een verklaring te laten tekenen voor het inhouden van Steelworkers contributie welker verklaring door hem (Mr. Hoogendoorn) binnen zeven dagen teruggestuurd moest worden. Deed Mr. Hoogendoorn dit niet, dan moest de Company haar macht laten gelden en hem ontslaan. Tot nu toe (Goede Vrijdag) heeft Mr. Hoogendoorn nog niets van de Company gehoord.

Na de raadselachtige uitspraak van Mr. Proctor, deze schokkende uitspraak van Judge Moore. Volgens Section 34(9) van The Labour Relations Act, R.S.O., 1960,

(Vervolg op pag. 7)

Indira Ghandi

De 48-jarige Indira Ghandi heeft, zoals bekend, de plaats van de zo plotseling aan de dood ontvallen minister-president van India, Lal Bahadur Shastri, ingenomen.

Het doet ons vreemd aan dat een vrouw, in een land waar in het algemeen nog weinig van de emancipatie van de vrouw valt te bespeuren, de scepter zwaait over 480 miljoen Indiërs.

Toch schijnt dit in India niet zo vreemd te zijn, want de Indiase regering telt 59 vrouwen in het parlement, terwijl in het vooruitstrevende Amerika slechts 12 parlementszetels door vrouwen zijn bezet. Geheel onverklaarbaar is dit hoge percentage echter niet, aangezien een groot aantal ontwikkelde vrouwen zich dapper heeft geweerd in de strijd om India's onafhankelijkheid.

Hoe dapper zij ook mag zijn, het minister-presidentschap blijft een zware taak, temeer omdat mevrouw Ghandi geplaatst is voor bijna onoverkomelijke problemen: overbevolking, voedseltekort, werkloosheid, onderlinge religieuze twisten, een bureacratische regering en een niet te vertrouwen Pakistan als buurman.

HAAR LOOPBAAN

Van haar jeugd heeft Indira niet veel kunnen genieten. Toen ze nog maar drie jaar oud was, nam de politiek haar ouders bijna geheel in beslag zodat ze weinig tijd hadden om zich met hun enige dochter op te houden. In eenzaamheid bracht Indira grotendeels haar jeugd door. "Met kinderen had ik geen omgang," zo vertelt ze. Poppen waren haar trouwe speelkameraadjes, die ze liet marcheren in protestdemonstraties om daarna door andere poppen te worden gearresteerd en naar de gevangenis te worden geleid. Geen onbekend toneel voor de kleine Indira, die meer dan eens meemaakte dat haar vader of grootvader als een oproerling door de Britse politie naar de gevangenis werd gevoerd.

Haar geliefde bezigheid was het houden van politieke redevoeringen. De tafel diende als platvorm en de bedienden werden gesommeerd om de tafel heen te staan en gewillig te luisteren naar wat de kleine Indira had te zeggen.

Ze bezocht te Oxford, Engeland, de universiteit waar ze de geschiedenis studeerde. Met de Engelse taal heeft ze dan ook geen moeite. Toen ze 19 jaar oud was stierf haar moeder. Sindsdien werd ze steeds meer de rechterhand van haar vader. Zes jaren later trouwde ze de advocaat Feroze Ghandi (geen familie van de bekende onafhankelijkheidsleider Mahatma Ghandi). Uit dit huwelijk werden twee jongens geboren, Rajiv (21) en Sanjay (19), die momenteel beiden in Engeland studeren.

Toen ze nog maar pas getrouwd waren werden zij en haar man gevangen gezet. Meer dan een jaar bracht Indira in de gevangenis door. Hun huwelijk was een mislukking, en in 1947 werd echtscheiding aangevraagd. Indira werd trouwens zo door de politiek in beslag genomen, dat er weinig tijd over bleef voor het gezin.

Zelfs nadat haar vader overleed nam Indira, op aandringen van Shastri, een functie in het kabinet waar als Minister of Information and Broadcast. Dit werd echter geen succes. Onbekend met het terrein van publicatie, hing ze voornamelijk af van haar adviseurs. Haar aanleg ligt meer op het terrein van sociale voorzieningen. Daarvoor bezocht ze de meest afgelegen gebieden om zich persoonlijk op de hoogte te stellen van het welzijn van de arme, vergeten bevolking.

Na het plotselinge overlijden van Shastri werd ze met 355 tegen 169 stemmen tot minister-president van India gekozen. Op haar bescheiden manier, waarin toch geen enkele aarzeling was te bespeuren, aanvaardde ze haar moeilijke taak.

DE ADVISEURS

Met meer dan gewone belangstelling ziet de wereld uit naar de manier waarop mevrouw Ghandi, de minister-presidente, de problemen zal aanpakken. Het is allesbehalve een eenvoudige taak waarvoor zij zich ziet geplaatst. Hoewel ze van jongsaf de politieke strijd van nabij heeft gevolgd, kan ze toch niet als een ervaren politicus worden beschouwd. Van haar vader weet ze wat er zoal op de politieke markt te koop is, maar daardoor is ze nog niet automatisch een ervaren verkoopster. Met enige zorg ziet men haar de teugels in handen nemen. Gelukkig is zij zich van haar ondeskundigheid bewust. Met zorg heeft ze daarom haar adviseurs gekozen. Het is tenminste een winstpunt dat ze naar de raad van bekwame adviseurs wil luisteren.

Tot 'minister of planning' is Asoka Mehta benoemd. Hij streeft naar sociale verbeteringen, vandaar dat hij wel - voor westerse begrippen soms een verwarrende term - een socialist wordt genoemd. Toch is hij een voorstander van 'free enterprise' omdat hij in staatsbedrijven weinig heil ziet.

De 51-jarige Y. B. Chavan is tot minister van defensie benoemd. Hij heeft bekendheid gekregen door zijn drastische reorganisatie van het leger, zodat de naburige Pakistani meer ontzag hebben gekregen voor India. Hoewel hij in 1964 een hartaanval heeft gehad is hij toch weer als minister van defensie benoemd, wat met het oog op de spanningen tussen India en Pakistan ook wel nodig is. Subramaniam werd tot minister van landbouw en voedsel gekozen, terwijl de bekwame econoom L. K. Jha, die ook deel uitmaakte van Shastri's kabinet, mevrouw Ghandi als financiëel raadgever terzijde staat.

Al deze adviseurs staan bekend als vooruitstrevende personen, die zich ervan bewust zijn dat, wil India ooit zijn moeilijkheden te boven komen, moderne wegen moeten worden bewandeld. De landbouw moet worden gemoderniseerd en de industriële ontwikkeling moet worden ter hand genomen.

MEVROUW GHANDI'S IDEEEN

Uit deze keuze blijkt dat Indira Ghandi er in elk geval moderne ideeën op na houdt.

Volgens haar heeft India niet alleen financiële hulp en voedsel nodig, maar zal India zelf moeten ontwaken en uit haar isolement worden geleid. "Bekrompenheid," zo sprak ze, "heeft nooit tot een krachtige ontwikkeling geleid. Het was India's afzondering van het werelddenken dat de slavernij en de armoede heeft veroorzaakt. Wij moeten de blinde muren van nationalisme en onze obscure levenswijze doorbreken, en het doel van onze bestemming weer voor ogen houden"

Uit deze uitspraak blijkt duidelijk dat mevrouw Ghandi fel gekant is tegen allerlei religieus gekibbel. Mohammedanen en Hindoes moeten in vrede kunnen samenwonen en samenwerken. Op dit punt duldt ze geen sentimentaliteit. Toen er onlangs een gevecht ontstond tussen beide partijen, sprak ze: "Mijn ogen zijn niet gevuld met tranen, maar in mijn hart ben ik vertoornd. Moet al het lijden en de strijd van duizenden voor de vrijheid eindigen in wat zojuist heeft plaats gehad?" Verder heeft ze toenadering van India en Pakistan op haar program. Dit zal nog wel heel wat voeten in de aarde hebben, aangezien de godsdienstige verschillen bijna onoverbrugbaar zijn. Voor mevrouw Ghandi — en met haar vele intellectuelen in India — speelt de godsdienst niet zo'n grote rol in het leven. Toen ze als minister-presidente werd geïnstalleerd, heeft ze op plechtige wijze trouw gezworen aan de grondwet, maar de naam van God werd niet genoemd. Zij gelooft in een universele godsdienstigheid. "Voor veel mensen is de godsdienst niet meer dan een kruk, maar ik heb zo'n kruk niet nodig. Toch ben ik gelovig. Ik geloof dat iedereen God in zich heeft," aldus mevrouw Ghandi.

Politiek denkt ze socialistisch, hetgeen door haar wordt uitgelegd als een systeem dat zich ten doel stelt de armoede te bestrijden. Alles wat daartoe dient noemt ze socialisme. Van een gesloten systeem moet ze niets hebben. Ze is tegen 'ismen'. Ze staat een pragmatische aanpak voor. "Hoe kan iemand," zo sprak ze, "die het hoofd der natie is, het zich veroorloven geen pragmatist te zijn? Je moet pragmatisch zijn, je moet elke dag praktisch zijn. Maar je moet je pragmatisme in het huwelijk laten treden met een soort idealisme, anders krijg je de mensen nooit enthousiast, wat toch de bedoeling is."

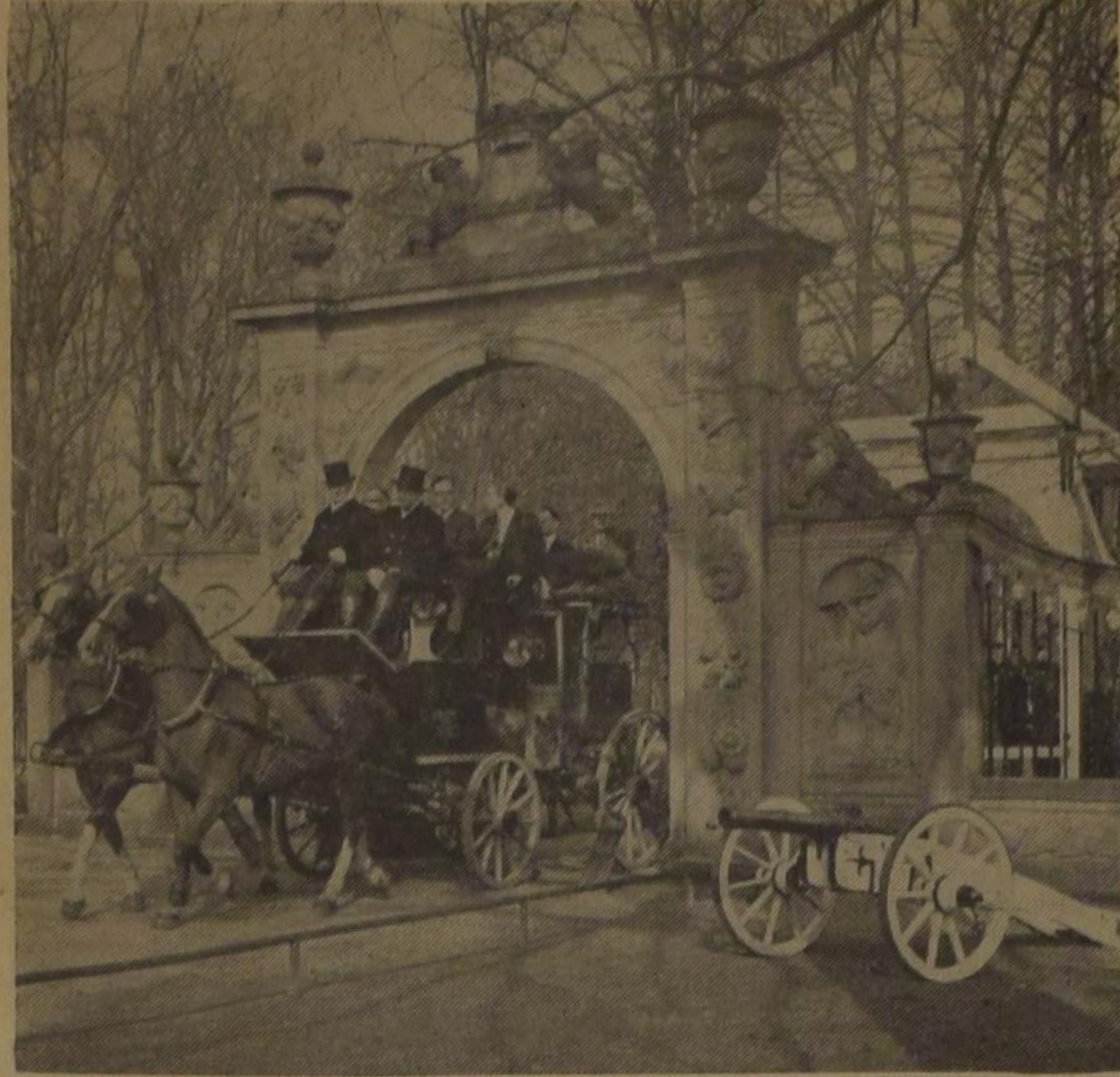
Heel wat heilige huisjes zullen dus onder het pragmatische vuur kunnen komen.

Ze is ook niet van plan de bureaucraten te sparen. De regering zal veel doelmatiger moeten gaan werken, wil de regering ooit in staat zijn het logge gevaarte (India) in beweging te krijgen. Heel wat oudere parlementsleden, die zich te goed doen aan de regeringssmulpartijtjes, waarop Uncle Sam altijd zo royal tracteerde, zullen de maatregelen niet erg waarderen. Het mag nu gebeuren dat de cadeautjes van Uncle Sam eindelijk eens aan het adres van de geadresseerden worden bezorgd in plaats van op het grote postkantoor (de regering) 'jammergenoeg" zoek te raken.

Het is opmerkelijk dat Mevrouw Ghandi in een toespraak tot de Kamers van Koophandel in India heeft beloofd het individuele initiatief te stimuleren en meer economische vrijheid toe te laten. Het socialisme, in de meest strikte zin van het woord, vindt onder de jongere leiders blijkbaar geen weerklank. Velen zijn door de gevolgen van de te ver doorgevoerde socialistische maatregelen in het communistische blok voorzichtiger geworden met het toepassen van socialistische ideeën.

De regeringsperiode van mevrouw Ghandi kan echter van korte duur zijn, aangezien in februari 1967 nationale verkiezingen zullen worden gehouden. Men kan er van verzekerd zijn, dat haar tegenstanders gedurende de komende maanden de regeringsdaden van mevrouw Ghandi op een goudschaaltje zullen wegen. De minister-presidente gaat dan ook heel voorzichtig te werk en laat het volk, wat haar plannen betreft, nog in de mist. Ondertussen zoekt ze voorzichtig haar weg in de politieke doolhof van India.

Paul Tameling

Het Nederlandse Nationaal Rijtuigmuseum "Nienoord" in Leek heeft zijn poorten weer voor de kijklustigen geopend. De heropening vond plaats met een rit, waarbij de oude rijtuigen nog eenmaal over de landelijke Groninger wegen reden met een groot aantal genodigden-rijtuigliefhebbers als passagier.

Maagkanker neemt af

Dr. A. J. Philips die de statistieken van de kankergevallen onder zijn beheer heeft, deelde onlangs mee dat maagkanker de laatst jaren sterk is afgenomen. Andere landen hebben hetzelfde opgemerkt. Indien maagkanker blijft verminderen zoals het nu doet, dan is het in 1985 even zeldzaam als momenteel kanker aan de tong is. Men weet niet waaraan deze vermindering is toe te schrijven. Sommigen beweren dat het dieet van tegenwoordig niet meer zo eenzijdig is.

Daarentegen neemt longkanker nog steeds toe. In 1934 toen de bevolking in Canada de helft bedroeg van wat het nu is, noteerde men slechts jaarlijks 207 longkanker patienten, terwijl, nu de bevolking is verdubbeld, er 1,800 lijders aan deze ziekte worden genoteerd. Longkanker staat dan ook boven aan de lijst van de 70 verschillende soorten kanker. Ongeveer 28 onafhankelijke studies voor longkanker hebben min of meer aangetoond dat het roken van cigaretten longkanker kan veroorzaken.

Momenteel lijden er 75.000 Canadezen aan kanker. Elk jaar worden er ongeveer 45.000 nieuwe kankergevallen geconstateerd. De helft van de patienten overleven de ziekte niet en sterven binnen vijf jaar nadat hun ziekte is ontdekt. De kankerbestrijding blijft een moeilijke strijd.

Kort verhaal door Mrs. B. Hosmar

GEBOORTE

Met een tevreden gevoel sluit Ben Prins de deur van zijn kantoor achter zich. Ziezo, deze week zit er ook weer op, nu vlug naar huis. Hij verheugt zich al op een rustig weekend samen met Anne, zijn vrouw. Zij heeft gelukkig ook tweedagen vrij. Als nurse heeft ze ook een druk bezet leven, en zo vaak gebeurt het niet dat ze 's zaterdags en 's zondags haar vrije dagen kan nemen.

Even fronst hij zijn wenkbrauwen als hij aan zijn vrouw denkt. Anne ziet er niet zo goed uit, al een hele tijd niet. Zou dit dubbele leven: verpleegster en huisvrouw, ook teveel voor haar worden? Ze zijn maar met z'n tweeën, maar Anne is erg precies op haar boeltje, en er moet toch ook altijd weer gekookt en gewassen worden. Hij zal er nog eens weer op aandringen dat ze tenminste elke week een dag hulp neemt.

Terwijl Ben in zijn car stapt, valt zijn oog, zoals zo vaak, weer op het naambord voor zijn kantoor. "Ben Prins, Real Estate Broker," staat er met forse letters op, en deze naam is in zijn stad al bijna een begrip geworden. Zijn zaak gaat prima, zijn klanten vertrouwen hem, en met zijn 29 jaar is hij al een succesvol zakenman met een klinkend bankaccount. Hij ziet er ouder uit dan hij is, zijn donker haar en zijn even gebogen neus verraden zijn Oosters bloed. Maar hij is sinds zijn tiende jaar opgegroeid in het gezin van zijn oom en tante, die al jaren geleden tot het Christendom overgegaan waren, en Ben heeft hun geloof aangenomen, en heeft zelfs een niet-Joodse vrouw getrouwd.

Terwijl hij zijn car behendig door het drukke verkeer loodst gaan Ben's gedachten, zoals zovaak, terug naar zijn privé leven.

Zijn huwelijk, nu drie jaar geleden gesloten, is heel gelukkig. Hij kan zich zijn leven nu niet meer indenken zonder Anne, en dat, terwijl hij tot zijn 25ste jaar nog nooit serieus verkering had gehad. Hij had zich altijd stellig voorgenomen niet te trouwen.

Vrijgezel blijven, geen gezin stichten, dan kun je doen en laten wat je wilt, en blijft je een hoop ellende bespaard. Als je nergens van houdt, kun je ook niks verliezen, en kan het leven je ook niet zo bezeren. En is hem immers niet alles afgenomen, nu al zo'n twintig jaar geleden? Zijn ouders, broers en zusjes, allemaal zijn ze gekrepeerd in een Duits concentratiekamp, van zijn jeugdjaren in Holland kan hij zich alleen nog maar angst herinneren. Angst voor alles, voor bommen, voor ontdekking, en later de hel in het kamp. Maar toen hij Anne ontmoette, vier jaar geleden, was hij verloren, het was liefde op het eerste gezicht. Hij voelde zich met zijn gevoelig, zwaartillend karakter, meteen aangetrokken tot haar opgewekte natuur.

Maar hij heeft haar wel gezegd dat hij geen kinderen wilde hebben. Hij ziet nog de bezeerdheid in haar ogen, die avond, toen hij er serieus met haar over wilde praten. Hij heeft getracht het haar uit te leggen: "Children are always the victims in life", heeft hij gezegd, 'and don't forget that I am Jewish, that makes it even worse".

Ze heeft geprobeerd met hem te argumenteren, maar haar liefde voor hem bracht haar terug. Ze praat er nu nooit meer over, Anne heeft geen karakter dat ze ergens lang over tobt, en hij weet dat ze met hart en ziel verpleegster is en zich helemaal in haar werk geeft. En hebben ze het niet goed samen? Financiëel kunnen ze zich alles permitteren, ze zijn allebei gezond, kunnen dure vakanties houden, wat wil je nog meer? Overigens wordt het tijd dat hijzelf binnenkort eens een paar weken er tussenuit breekt, de winter duurt nog lang, en hij is razend druk geweest de laatste maanden, een mens moet goed op zijn gezondheid letten.

Al denkend rijdt Ben alweer de straat in waar ze wonen, en met een ruk trapt hij op de rem. Verdraaid, daar had hij bijna een stelletje kinders onder zijn car. Ze kwamen met een vaart de weg op rennen.

Hij stapt uit en ziet meteen dat het buurkinderen van hem zijn. Ze zien er wonderlijk uit, alle drie jongens dragen een muts, handschoenen en laarzen, maar geen spoor van een winterjas. Ben voelt zich geroepen hun hier even over te onderhouden, maar vier-jarige Gerald dient hem beledigd van repliek. "Don't you know that our stomachs need fresh air, once in a while?" klinkt het uit de hoogte. Ben houdt zich verbluft stil. Tegen Gerald's' rijke geest kan hij niet op.

Thuisgekomen merkt hij dat Anne het al van hem gewonnen heeft. Haar jas hangt in de kast, maar hij hoort geen gerammel van potten en pannen in de keuken. Dan vindt hij haar in de kamer op de chesterfield.

"What's wrong?" vraagt hij verschrikt. Zie je wel, hij heeft toch wel gelijk gehad. Ze ziet er betrokken uit.

"O nothing," zegt Anne luchtig, "just tired".

"All we both need is a holiday," zegt Ben. "Can't you take a few weeks off, a couple of weeks of skiing would do us both a lot of good."

Anne geeft geen antwoord, maar kijkt hem wat vreemd aan, vindt Ben. Wat heeft ze toch? Dan zegt ze: "No skiing for me this winter, can't you guess why?"

Niet begrijpend kijkt Ben naar zijn vrouw, maar het volgend moment is het hem of de bliksem vlak voor zijn voeten is ingeslagen. Hoe is 't mogelijk, is hij dan blind geweest? Anne's moeheid van de laatste maanden, haar buien van teruggetrokkenheid, haar schichtigheid soms, en bovenal haar zwaarder worden figuur. "Oh no," kreunt hij, dan herstelt hij zich om der wille van zijn vrouw. "I did not expect this," dwingt hij zichzelf te zeggen, en hij voelt zich duizelig worden.

Anne grijpt hem bij de arm. "Listen Ben, now that it happened, aren't you glad, in about 4½ months you can be a father, please Ben, say that you are happy," pleit ze.

"Just give me time," zegt hij, allerlei gevoelens strijden in hem om de voorrang. Dit, dit wat hij niet heeft verwacht en niet heeft gewild, dit zal nu toch in hun leven gaan gebeuren. Er zal een nieuw, jong leven in hun huis opgroeien, niet alleen een lichaam, maar een mens met een kwetsbare ziel, een mens die door het leven bezeerd zal worden, en daar zal hij aansprakelijk voor zijn, hij heeft het verwekt. Beelden uit zijn kinderjaren flitsen door zijn hoofd, het kamp, de honger, dood, verderf. Joden, die altijd in de hoek zitten waar de slagen vallen. Zijn kind zal ook Joods bloed in zich hebben. Tot nu toe heeft hij zijn leven in eigen handen kunnen nemen, alleen Anne kon hem ontnomen worden. Maar nu wordt het anders, nu komt er een kind bij. Hij drukt zijn hand tegen zijn voorhoofd. Maar hij wil zijn vrouw zijn negatieve gevoelens zoveel mogelijk besparen.

"It will be around Easter," zegt hij met klankloze stem, "you'd better quit your job." Meer zegt hij er niet van, ook niet in de daarop volgende weken.

Maar terwijl de weken langzaam voorbij gaan, begint Anne zich meer en meer ongerust te maken over haar man. Het gaat niet goed met hem. Hij werkt als een bezetene, eet slecht, en ziet er doodvermoeid uit. En wat veel erger is, geestelijk kan ze hem helemaal niet meer benaderen. Over de aanstaande baby praat hij nooit. Waar praat hij eigenlijk de laatste tijd wel over? bedenkt ze. Het is net of hij zich hoe langer hoe meer in zichzelf opsluit.

Op een nacht schrikt ze wakker door het hardop dromen van Ben. Wanneer ze het licht aandraait, ziet ze hem rechtop in het bed naast haar zitten. "Nee, nee, moeder, moeder," roept hij, terugvallend op de taal van zijn kinderjaren, en haar hart krimpt samen als ze de wilde angst in zijn stem hoort. Gaan zijn jeugdjaren hem weer parten spelen, de jaren in het kamp, waar ze maar zo weinig van weet omdat hij er nooit over praat?

De volgende morgen, als Ben naar zijn werk is, voert Anne een telefoongesprek met Ben's tante, die in de States woont. Ze vertelt haar Ben's reactie. Maar Ben's tante begrijpt haar neef beter. "When we finally through the efforts of the Red Cross, got Ben from Europe in 1947," zegt ze, "he had been in several foster homes in Holland, after he was liberated from the concentration camp. We were his only surviving relatives here in the States, we knew that my brother had five children, but they all perished in Germany. Ben had been under constant doctor's care for those two years after the war, and even here with us it took almost a year before he would smile. The boy went through hell, and the scars were very deep. In his teens he once became depressed again, but it passed, and now that he is about to become a father, he seems to go through all this again. You have to get help for him Anne, have you talked to the minister?"

Nee, dat had Anne niet, maar ze maakt er meteen werk van. Maar ook deze kan Ben moeilijk benaderen. Hij praat er over dat Ben toch vertrouwen moet hebben, dat God ook voor zijn kind zal zorgen. Maar wie kan de diepten van de menselijke ziel peilen? Het wordt Ben steeds meer of hij rondtast in het stikduistere, er is nergens licht en steeds weer komen de kampjaren terug in zijn gedachten. Zijn hart wordt koud als hij denkt aan zijn nog ongeboren kind.

En door dit alles heen beseft hij steeds duidelijker, dat zijn geloof, nu het er op aankomt, niets voor hem betekent. Hij is meegegaan met zijn oom en tante naar de kerk, maar nu hij steun moet putten uit deze bron, nu is alles weg. Hij heeft zelf zijn leven uit willen stippelen, maar nu heeft God roet in 't eten gegooid. Dit kind, het heeft zelf niets te zeggen, het moet geboren worden, het moet ook weer sterven. Wat is de zin van het leven eigenlijk?

Zo wroet het in hem, en zo wordt het Pasen, en komt de dag dat hij Anne naar het ziekenhuis moet brengen. Ze heeft de laatste maanden hem met al haar liefde omringd, maar ze heeft de donkere weg van zijn gedachten niet kunnen volgen. Pijnlijk beseft ze dat er diepten zijn in de geest van een mens die hij niet kan delen met anderen, en het heeft heel wat van haar geestkracht gevraagd, en haar rijper gemaakt.

Voordat ze naar het ziekenhuis gaat belt ze de dominee nog op, want Ben moet niet alleen zitten wachten nu. En wanneer Anne haar kind ter wereld brengt, is het Ben of demonen hem bestormen, en hem mee willen sleuren naar de afgrond, en of er geen God meer is die het licht kan maken. De dominee zit naast hem in de wachtkamer en ziet het wit weggetrokken gezicht naast hem met de donkere kringen onder de ogen, en de tot vuisten gebalde handen. En in zijn hart is een voortdurend gebed voor deze zoon van Abraham, dit kind van God, dat het nu zo zwaar heeft.

"Ben," zegt hij dan, en het is of de woorden hem gegeven worden, "Ben, it is Easter, remember, "I am the resurrection and the Life, Everlasting Life, Ben, also for your child".

Verwezen kijkt Ben hem aan, en dan gebeurt het wonder. God vindt het nu genoeg voor dit Zijn kind. "Yes?" vraagt Ben, en dan breekt het duister in zijn ziel, en voelt hij zich onuitsprekelijk bevrijd.

Wanneer de zuster hem wenkt ziet Ben voor het eerst zijn zoon. Het donkere kopje, het zoekende mondje, en de prille onbestemde blik in de wijdopen oogjes, het is een openbaring voor hem.

Anne ziet meteen de verandering in hem, en dan hoort ze het ook uit de mond van haar man. "God is gracious," zegt hij, "Let's call him John."

By the time you read this I'll be gone, but I've got to set my story down on paper with the hope that it can be of help to some fellow or girl who's started ... I took.

bigger thrills to keep up with the others. That is the reason I smoked my first "reefer" (marijuana cigarette). That was a real jolt—at first. Then it got to be sort of tame ...

It wasn't long until she was lying to her parents.

"I've got a date with Brian," she would say, naming a nice, respectable kid at church. Or,

(25)

Wanneer Bertha nu alleen met Tineke was geweest, had ze haar in haar armen gesloten. Ja, misschien had ze dat dan gedaan. Uit een impuls. Het moederdier... dat gevaar ruikt?

Tineke loopt weer naar het bankje. Ze loopt als iemand die in trance verkeert. En wanneer ze dan zit, huivert ze even.

Ze zit met haar rug naar Geesje toe, maar ze legt haar arm achter zich op het bed en woelt net zo lang met haar hand tot ze Geesje's hand vindt.

Maar dan schrikt ze. Omdat die hand zo heet is. En ze kijkt achterom.

Maar Geesje knikt haar toe, een innig lachje om haar mond. En ze fluistert:

"Was het zó ver, Tineke?"

Als enig antwoord schuift Tineke wat dichter naar Geesje toe.

Dan staat Simon op en gaat aan de vleugel zitten. En na een zacht preludium zingt hij, zichzelf begeleidend:

"Wat de toekomst brengen moge,
mij geleidt des Heren hand;
moedig sla ik dus de ogen
naar het onbekende land."

Het gaat niet goed met Geesje. Ze heeft al een paar dagen hoge koorts.

Simon heeft een ernstig onderhoud met de dokter. Er wordt een professor geraadpleegd. En de dag voor Oudejaar wordt Geesje naar het ziekenhuis vervoerd.

Er worden foto's genomen. En de Oudejaarsdag zelf weet ze van niets meer, dan ligt ze onder narcose op de operatietafel.

Nog laat gaat Simon naar het ziekenhuis. Geesje is dan nog niet bij kennis.

De professor staat hem zelf te woord.

"Misschien zal ze nu nog even wat opleven, wat minder te lijden hebben. Maar overigens, — het spijt me, mijnheer Wierda — een hopeloos geval. We hebben gedaan wat in ons vermogen lag."

Het duurt even voor Simon zijn wagen naar huis rijdt. Zijn handen liggen moedeloos op het stuur.

"Wat God doet, dat is welgedaan. Zijn wil is wijs en heilig."

Zo is het toch?

Er zijn vragen die een mens niet uitspreekt. Omdat ze te verschrikkelijk zijn.

Nochtans, God weet ze. God hoort de geluidloze schreeuw.

En God is hard voor Zijn zoon Simon Wierda. Omdat het nodig is. Want God heeft Simon Wierda lief.

— — — — — — — — — — — —

Thuis wachten Bertha en Tineke. En Johan. Johan, die dit allemaal niet heeft verwacht, die er totaal van uit zijn evenwicht is. Want zijn geweten is zwaar. Zwaar van schuld.

In haar argeloosheid vertelt Tineke hem van de Kerstavond, hoe fijn ze het toen nog met elkaar gehad hebben.

"Maar toen waren Tante's handen al zo heet," zegt ze.

Ieder woord van Tineke ondergaat hij als een aanklacht. Hij loopt maar heen en weer. En rookt maar. En morst met as.

"Ga toch zitten!" zegt Bertha geïrriteerd.

Zelf staat ze voortdurend op. Dan loopt ze naar het raam, — ditmaal zijn de gordijnen open — dan naar de keuken, dan naar de eetkamer. Ze trekt de doek die over de vleugel ligt, wat verder af, verschuift stoelen. En gaat dan weer zitten.

Tineke staat nu bij het raam.

"Bijt niet op je nagels, Tineke!" zegt Bertha.

Ze wijft haar handen over elkaar. Die zijn ijskoud.

Als die Johan nou maar eens ophield met dat geijsbeer. Wat bezielt hem? Hij heeft immers nooit naar Geesje omgekeken? Daar zal wel wat anders achter zitten. In de regel loopt hij niet zo met z'n innerlijk te koop.

"Kunt u niet eens opbellen, Moeder?" vraagt Tineke. "Vader blijft zo lang weg."

Dat ze nu maar niets doén, dat kan ze niet uithouden.

"Ik weet niet," zegt Bertha, "het is al zo laat. Als er iets bijzonders was, dan had je vader toch wel gebeld."

"Ja, nou ja, dat kon misschien niet. U kunt toch best eens bellen? Het is toch zeker een ziekenhuis? Daar is altijd een nachtportier en die informeert dan wel verder. Dat weet jij toch ook wel, Johan?"

Johan kijkt op.

"Hè? Wat zeg je?"

Zijn ogen hebben een afwezige blik.

"O, daar kòmt Vader!"

Tineke holt naar de deur.

Bovenaan de trap blijft ze wachten.

Ze ziet haar vader naar boven komen, het is of iedere stap hem moeite kost.

Tineke begint te beven.

"Váder?"

Haar stem is zo klein en bang.

Dan pas ziet Simon Tineke staan. Het treft hem als een slag.

Hij, die zoveel bezit.

Hij kijkt naar haar omhoog. En zijn ogen stellen haar gerust.

Tante Geesje leeft nog!

Wanneer Simon zijn hoed en jas aan de kapstok heeft gehangen, trekt Tineke met een impulsief gebaar zijn hoofd naar omlaag.

"Vadertje!"

En ze kust hem zacht op zijn wang.

Binnen vertelt Simon wat hij weet. Hij heeft er maar weinig woorden voor nodig.

Bertha staat weer op. Ze verfrommelt haar zakdoek tussen haar handen.

"Was ik maar meegegaan," zegt ze huilerig, "jij hebt natuurlijk niets gevráágd. En dan zeggen ze ook niets. Dat wat je nu vertelt hebben we daarstraks ook al gehoord."

Simon weet geen weerwoord.

"Ja, maar Vader heeft nu toch de professor zelf gesproken," zegt Tineke.

Johan kijkt met een vernietigende blik naar Bertha. Tot hij zich ineens weer herinnert... en voor zich kijkt.

Het wordt een triest jaareinde.

"Toe," dringt Bertha, "nemen jullie nu eens wat. Vooruit Johan! Tineke!, ik heb niet voor niets staan bakken."

Ja, soms is Berha toch wel heel verstandig. Werkeloos wachten kan een hel zijn. Daarom is Bertha die dag toch maar oliebollen gaan bakken.

En het is nu ook net of de anderen op een sein hebben gewacht. Een zekere spanning is toch even van ze afgegleden.

Om vijf minuten voor twaalf vouwt Simon zijn handen.

"Laten wij bidden," zegt hij.

Maar secondenlang blijft het stil, benauwend stil.

Dan bidt hij het "Onze Vader".

Bertha en Tineke gaan gelijk naar boven.

Johan heeft zijn vader gevraagd of hij hem nog even kan spreken.

"Laten we maar naar beneden gaan," zegt Simon.

Het is koud op het kantoor en het eerste wat Simon dan ook doet is de gashaard aansteken. Hij wrijft zijn handen en blijft bij de schoorsteen staan. Al gauw is de warmte voelbaar aan zijn benen.

Johan staat achter hem, bij het bureau.

Hij voelt zich ingesloten. Niet alleen door de kamer. Het is of de wereld daarbuiten ook is samengekrompen. Of er geen verte meer is, geen zee achter land, geen land achter zee. Hij heeft zijn leven toch zo vast in de hand gehad; ondanks veel wat hem klein probeerde te krijgen, heeft het doel hem toch altijd helder voor ogen gestaan. Maar nu, er is geen doel meer. Slechts leegte en die leegte is tevens druk, benauwenis.

"Kom er bij staan, jongen," zegt Simon, zonder om te kijken. "Het zal hier direct wel beter worden.

Johan komt naast zijn vader staan en haalt zijn cigaretten te voorschijn. Hij houdt Simon het pakje voor.

"Rookt u er voor deze keer één mee?"

"Nou, vooruit!" zegt Simon en neemt een cigaret. Dan geeft Johan hem vuur.

Even werpt Simon een scherpe blik op zijn zoon.

"Misschien wil je de bureaulamp aandoen en de grote lamp uit," zegt Simon.

Johan doet wat hem gevraagd wordt. Het bureau is nu een helder vlak, het vloeïblad — blijkbaar pas een nieuw — kaatst het licht wit terug. Vandaar naar de andere dingen in het kantoor kijkend, vervloeit alles in schemering.

Een gezegde van Tineke schiet Johan te binnen.

"Kantoor met kamer-allure."

Ze heeft gelijk. En meer dan dat. Want eigenlijk is het hier de beste, warmste plek van het huis.

De vlammen van de gashaard hullen de beide gestalten er voor nu in een rosse goed. Een zekere behagelijkheid begint zich aan hun gehele lichaam mee te delen.

Simon trekt een stoel bij en gaat zitten.

"Maak het je ook gemakkelijk," zegt hij tegen Johan.

Maar voorlopig blijft Johan nog staan.

Simon begint over Geesje te praten, deels om Johan tegemoet te komen, maar ook omdat zijn hart zo vol van haar is.

"Vreemd," zegt hij, "ze heeft er toch nooit bij gehoord, maar nu is er een grote leegte."

Johan begrijpt zijn vader direct.

"Misschien heeft ze er toch wel altijd bij gehoord," zegt hij zacht.

"Hoe bedoel je dat?"

Er klinkt een lichte spanning door in Simons stem.

"Och," zegt Johan ontwijkend, "verwante zielen, maar je ontmoet ze zelden en dan nog meestal te laat."

"Wat een pessimisme, mijn zoon."

Simon slaat met opzet een lichtere toon aan. Ook hij ontmoet zijn zoon niet graag op dit glibberig pad.

Johan haalt zijn schouders op.

(Wordt vervolgd.)

With great joy and gratitude to the Lord we announce the birth of a son

CHARLES THEODORE

A brother to Margaret, Ricky and Lynn Marie.

Mr. and Mrs. W. Hiemstra.

136 South St. West,
Aylmer, Ont.
April 7, 1966.

With joy and gratitude to the Lord we wish to announce the final adoption of our chosen daughter

DEBORAH-LYNN

A sister for Joanne.
Born September 5, 1965.

Joe and Grace Drent.

April 11, 1966.
Box 664,
Bradford, Ontario.

Mr. & Mrs. B. Huizing of Iron Springs are pleased to announce the marriage of there youngest daughter

DIENIE
to
Mr. ARIE SCHALK

son of Mr. & Mr. P. Schalk of Coalhurst.

The wedding will take place on May the 6th, 1966 at 4:00 P.M. in the Christian Reformed Church of Lethbridge.
Rev. John Vriend officiating.
A reception will be held in Moose Hall at 8:00 P.M.

Future address:
1721 - 1 Ave. N., Lethbridge, Alta.

1926 Eben Haëzer 1966

Zo de Here wil en zij leven, hopen onze geliefde ouders en grootouders

ALBERT ROELOF KIERS
en
ROELOFJE KIERS—KARSTEN

op zondag 24 april a.s. de dag te herdenken dat zij voor 40 jaar in de echt zijn verbonden.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

Ralf & Gre, Stoney Creek, Ont.
John & Honney, Wellandport, Ont.
Trijntje & Henk, Smithville, Ont.
Annigje & John, Maxville, Ont.
Annie & Kees, Fort McLeod, Alta.
Grace & Klaas, Taber, Alta.
Otte & Tina, St. Catharines, Ont.
Jans & Susan, Wainfleet, Ont.
Albert & Frieda, Welland, Ont.
Jerry & Netty, Mount Elgin, Ont.
Jane & Mike, Hamilton, Ont.
Bill, St. Ann's, Ont.
Peter & Lena, St. Ann's, Ont.
En 28 kleinkinderen.

R.R. 2, St. Ann's, Ontario.

Op 29 april 1966 hopen wij D.V. met onze geliefde ouders en grootouders

KLAAS FLUIT
en
HENNY FLUIT—
VAN DEN BERG

de dag te herdenken waarop zij voor 40 jaar in het huwelijk werden verbonden.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

Moorefield:
Hilda en Bert Drost.
Dunnville:
Klaas en Fanny Fluit.
Caledonia:
Griet en Geert De Roo.
Caledonia:
Hank en Joan Fluit.
Mount Hope:
Freddie en Phil Muys.
En kleinkinderen.

P.O. York, Ont.

On April 10th, 1966 we celebrated with our parents

THEO ROORDA
and
FROUKJE ROORDA—
KOOLSTRA

the occasion of their 25th wedding anniversary. They married in Buitenpost (Fr.), The Netherlands.

That God may spare them for each other and for us, is the prayer of their children and grandchildren.

Ted and Bessie Reitsema.
Tammy, Patricia.
Abbotsford, B.C.
Paul and Cheryl Roorda.
Sumas, Wash.
Mike Roorda,
U.S.A. Army, Germany.
John and Larry Roorda,
at home.

Home address: Route # 1,
Everson, Wash.

On Saturday, May 14, 1966 we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our beloved parents

KLAAS W. KAMMINGA
and
TRIJNTJE H. KAMMINGA—
VROOM

It is our prayer that God will bless and spare them many more years.

Their thankful children:
Martha and John Oosterhof.
Annie and Joe Hofstede.
Wiebe.
Grace.
Stanley.

Reception will be held that evening in the basement of the Christian Reformed Church at 8 P.M.

3rd Line and Highway 7,
Acton, Ont.

On April 23rd, 1966 we hope to celebrate with our parents

DERK JANS BEBINGH
and
JANTJE BEBINGH—KRALE

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That God may spare them for each other and for us is the prayer of their children.

Sarnia, Ont.:
Henry and Diane Barneveld.
Wilma Anne.
Watford, Ont.:
John and Sientje Bebingh.
Mary Jane.
Toronto, Ont.:
Henry and Alda Van Vliet.
Camlachie, Ont.:
Bert.
Richard.

R.R. 2, Camlachie, Ont.

NOTE OF THANKS

At this time we wish to thank our many friends and relatives who expressed their heart-felt sympathy to us with the passing away of our dear husband and father.

Greatly appreciated and always remembered by

Mrs. Doreen T. Lopers
and family.

Alma, Ontario.

On Sunday, April 24, 1966, D.V. our beloved parents

AREND BISSCHOP Sr.
and
AALTJE BORK

will remember their 35th wedding anniversary.

Their thankful children:
Chatham, Ont.:
Mr. & Mrs. Art Bisschop Jr.
Mr. & Mrs. Cees Timmermans (Jessie).
Mr. & Mrs. Harm Bisschop.
Mr. & Mrs. Bram Schoon (Hennie).
Mr. & Mrs. Jim King (Glenda).
Detroit, Mich. (U.S.A.):
John Bisschop.
Dubton, Ont.:
Mr. & Mrs. Wm. Bisschop.
Penetanguishene, Ont.:
Henry Bisschop.
Thamesville, Ont.:
Hilbert Bisschop.
Ralph, Albert - Timmy and Nancy Bisschop.

R.R. 4, Thamesville, Ont.

PULPIT SUPPLY

Contemplating a vacation this summer in scenic Nova Scotia? The New Glasgow congregation is willing to provide a furnished apartment in exchange for your conducting Sunday services. For arrangements contact the clerk, E. Dunnewold, R.R. 2, Scotsburn, N.S., Canada.

The Calvin Memorial Christian School of St. Catharines, Ont. needs

$80,000.00

to finance its extension project. 6% interest, or less, paid annually. For information please contact Mr. A. Vandermey, 319 Scott St., St. Catharines, Ont., or phone 684-0617 area code 416.

Wanted immediately:

RELIABLE PAINTER

Good wages. Year round employment. Apply: Rustenburg Painting, 19 Topham Blvd., Welland, Ont.

Wanted:

SINGLE BOY

to work on a dairy farm in the Fraser Valley, B.C. Preferably Christian Reformed. Write to Mr. M. Brink, 5736 Chadsey Rd., Sardis, B.C. Phone 823-6132.

Wanted:

TWO MALE BOARDERS

in Hamilton Mountain home. For more information call 383-7183.

For sale:

FARM

1.44 acres, barn, garage, nice house with water works, tiled floors and sun porch. Please write to no. 1873, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Young woman desires

LIGHT HOUSE WORK

in a Christian home. Live in, goo references, in the city of Bram ton. Evenings free. Please write Box 1872, % Calvinist-Contac P.O. Box 312, Stat. B, Hamilto Ont.

Twee alleenstaande nette jongemannen zoeken

KENNISMAKING

met twee alleenstaande meisjes van eenvoudige afkomst. Eén kind geen bezwaar. (Een brief van één dame welkom.) Leeftijd van 24 tot 29 jaar. Brieven onder nummer 1861, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wie kan een Christelijk gezin helpen aan een

TWEEDE HYPOTHEEK

op een goed rendabele dairy farm in Ontario? Brieven met aanbiedingen aan # 1871, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Gevraagd:

HUISHOUDSTER OF OUDER ECHTPAAR

om voor een 75-jarige weduwnaar te zorgen. Eventueel woning beschikbaar. Hollands sprekend. Brieven onder nummer 1874, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

WETGEVING VAN GEMENGDE HUWELIJK VERZACHT

Een van de voornaamste gebeurtenissen in het katholiek nieuws van de laatste maand is wel de uitgave van het nieuwe Decreet van de H. Stoel betreffende het Gemengde Huwelijk. Hoewel het decreet voor de hele Kerk geldt, wordt toch de practische toepassing aan de discretie van de landelijke Bisschoppen overgelaten. De Canadese Bisschoppen hebben het decreet alreeds in practische vorm aan hun priesters doorgegeven, zoals o.a. de Bisschop van London, Ont., die schrijft:

"Er zijn verscheidene overwegingen, die het kerkelijk gezag bewogen hebben de wetgeving betreffende het Gemengde Huwlijk te verzachten; in 't bijzonder, a. 't Tweede Vaticaans Concilie, waarop al een verzoek was gericht tot de H. Vader om in deze zaken stappen te doen, b. het Decreet over Ecumenisme, en bovenal c. het politieke en godsdienstige klimaat van onze dagen. Zoals de instructie van de H. Stoel zelf uitstippelt, leven onze mensen in onze dagen in grotere vriendschap en nauwer contact met hun niet-katholieke naasten dan ooit tevoren, en het is te verwachten dat een groter aantal gemengde huwelijken zullen gesloten worden. We zijn in onze dagen ook bedachtzamer m.b.t. de gevoelens van onze gescheiden broeders en wensen alles te vermijden wat onnodig hun gevoelens zou kwetsen. Het is in de geest van liefde en ecumenisme dat we het volgende bepalen.

De bepalingen kunnen in 3 punten worden samengevat: 1. Hoewel katholieken gebonden blijven om "voor de Kerk" (priester en 2 getuigen) te trouwen en dus een huwelijk "buiten de Kerk" ongeldig is en blijft, belopen ze niet meer de excommunicatie. 2. De belofte van de niet-katholieke partij de ander niet te hinderen in het beleven van zijn/haar geloof en in het dopen en opvoeden van de kinderen in het katholieke geloof, behoeft niet meer schriftelijk te gebeuren, indien deze het niet wenst. 'n Mondelinge belofte kan volstaan. 3. De huwelijksceremonie bij de gemengde huwelijken mag — als beiden 't wensen — volledig verricht worden als bij 'n huwelijk van twee katholieken. 'n Geestelijke van het geloof van de niet-kath. partij mag uitgenodigd worden en zegen of gebed over het bruidspaar uit te spreken terstond na de ceremonie. Hij mag dus niet ceremonie-zelf verrichten.

Waarnemers hebben deze bepaling geprezen als 'n gunstige uitwerking van Vatikaan II.

Compass

---

heid eindigen in wat 23-jarige heeft plaats gehad?" Verder heeft ze toenadering van India en Pakistan op haar program. Dit zal nog wel heel wat voeten in de aarde hebben, aangezien de godsdienstige verschillen bijna onoverbrugbaar zijn. Voor mevrouw Ghandi — en met haar vele intellectuelen in India

DE GROOTSTE BINNENZEE VAN DE WERELD STERFT!

De Russen zitten in de zorgen over het bestaan van de Kaspische Zee, de grootste binnenzee van de wereld. Thans heeft professor K. Gyul, voorzitter van de Kaspische sectie van de oceanografische afdeling der academie van wetenschappen, zijn waarschuwende stem verheven. Van 1930 tot 1965 is het waterpeil in de Kaspische Zee met 2,5 meter gedaald!

Professor Gyul heeft berekend dat het waterpeil in 1976 met nog een meter gedaald zal zijn. De gehele zee wordt door uitdroging bedreigd. Oorzaak van het verdwijnen van de Kaspische Zee is de grote verdamping en vooral het uitvoeren van grote waterwerken elders in het land. Deze werken onttrekken grote hoeveelheden water uit de rivieren die naar de Kaspische Zee vloeien. Er komt dus steeds minder water naar de zee.

De daling van het zeepeil is er de oorzaak van dat de droogvallende stukken grond in de verschillende havens in oppervlakte is verdubbeld. De visvangst daalt regelmatig, en dat terwijl de Kaspische Zee de grootste kaviaarleverancier ter wereld is. Er treden problemen op in de winning van zout en olie. Om de Kaspische Zee te redden wil professor Guyl water van de Petsjorarivier en de Vytsjegdarivier naar de Kaspische Zee doen stromen. De moeilijkheid is echter dat in dat geval moeilijkheden zullen ontstaan voor de landbouw in het Wolgabekken. Een andere oplossing denkt de professor te vinden in de aanleg van een 200 km lang kanaal dat water uit het Onega-meer naar de Kaspische Zee moet

zaam als momenteel kanker aan de tong is. Men weet niet waaraan deze vermindering is toe te schrijven. Sommigen beweren dat het dieet van tegenwoordig niet meer zo eenzijdig is.

Daarentegen neemt longkanker

BAPTISTEN IN CANADA BE-EINDIGEN SAMENWERKING MET DE VERENIGDE KERK

E.P.S. bericht uit Toronto:

De Baptisten Conventie van Ontario en Quebec en de Verenigde Kerk van Canada hebben hun gemeenschappelijke publikatie-overenkomst beëindigd. Een betaling van $58.665 door de Baptisten was de laatste transactie. In juni 1964 werden er op de jaarlijkse Baptisten Conventie klachten geuit dat de nieuwe zondagschool-cursus de maagdelijke geboorte loochende en de eerste 11 obeken van de Bijbel als "mythen" bestempelde. Maar bij de stemming werd door de gedelegeerden uitgemaakt dat de cursus toch in de Baptisten zonddagscholen zou worden gebruikt. Doch het volgende jaar besloten de 900 gedelegeerden met een meerderheid van 75 stemmen de betrekkingen met de Verenigde Kerk te verbreken.

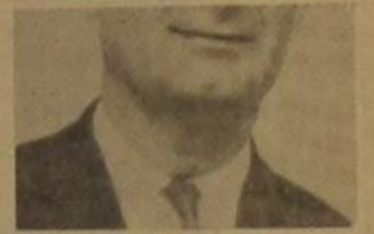
I.C.N.

VARIA

DE MENS DIE AANZIET WAT VOOR OGEN IS

Een oud boerenvrouwtje uit de Cevennen moest op advies van haar dokter naar de stad om een röntgen-foto van zich te laten maken. De dokter, die de foto's had gemaakt, zag dat het vrouwtje danig van de kook was en om haar gerust te stellen, maakte hij een praatje met haar. "U komt uit de Cevennen?" "Jawel, dokter". En toen hij zag, dat zij een hugenotenkruisje droeg, vroeg hij: "En u bent protestant?" Geheel verbouwereerd stottert het vrouwtje: "Kon u dat ook op de foto zien?" . . .

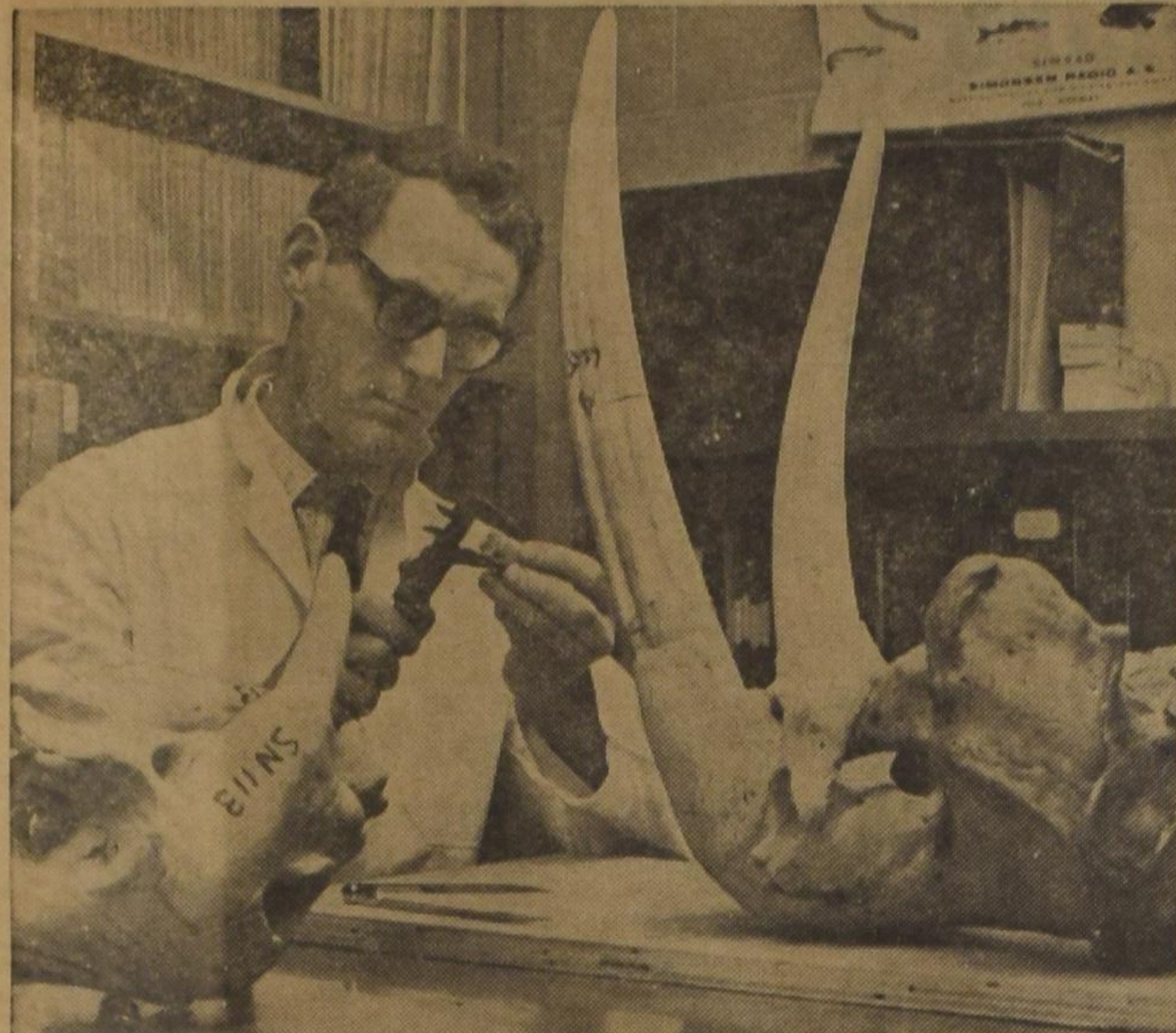
("Lettres de Paron")

Ds. en Mevr. D. ...

THE WORLD OF LIFE UNDER THE POLAR STARS

Dr. A. W. Mansfield, measures a tooth from the skull of a walrus during detailed study of specimens brought down from the arctic to the Arctic Biological Station, Ste. Anne de Bellevue, near Montreal.

In an ultra-modern setting —just yards from the high-speed traffic skimming along one of Montreal's super-expressways — a group of Canadian scientists are busy on a wide program of biological study that stretches full across the immense reaches of Canada's vast arctic and sub-arctic territories. From this new *Arctic Biological Station* of the Fisheries Research Board, staff members travel to distant areas of northern Canada to gather scientific data on seals, walrus, whales, sharks, salt and fresh-water fishes, and the complex, minute marine life that inhabits the deep and shoal waters of the Arctic Archipelago. Through their painstaking research into biological oceanography, marine mammals and fishes, plus other associated studies, will come information that will enable the future use and conservation of northern fisheries resources to be planned to best effect. For the biologists the research work means months of travel by aircraft, motor-toboggans, canoes, dog-teams, inflatable rubber boats and motor vessels, followed by long periods of intensive laboratory analysis and office studies. Specimens large and small, collected during field trips, are examined in greater detail in the center's laboratories and accumulations of data are put into meaningful form with scientific thoroughness. The work of the *Arctic Biological Station* is helping the nation, blessed with wide regions of natural splendor and rich resources, assess the true value and inherent worth of a vital aspect of Canada's arctic domain.

National Film Board Photostory

Staff members of the Fisheries Research Board use portable table set up on the shore of a northern lake to make in-the-field studies of fresh-water fish life.

Two walrus rest on the gravel beach of an island in the Arctic Archipelago. The movements of these animals, their feeding habits and life cycles is but one of many studies.

THE LONG ROAD HOME

A true account adapted from the correspondence of a prisoner in death row

By the time you read this I'll be gone, but I've got to set my story down on paper with the hope that it can be of help to some fellow or girl who's started on the same path I took.

I might not use the prettiest language and what I've got to say might shock you, but from this little cell where I'm spending my last days things look different than they might outside. I know the very day they're going to take me to the gas chamber and drop in the cyanide. I know when I'm going to die! I've got to write it plain. I don't want to take a chance on not being understood.

When I was 4 years old I was in jail because I was with my mother when the cops picked her up. She didn't want me to go her way, but that was the way she led me. When I was 12 I was doing time at a Boys' Farm, which is just a nice way of referring to a reform school. There wasn't much reform to it for me, but it was sure a school. By the time I was 14 I wasn't pinching hub caps and tires off cars, I had graduated to bigger things. There wasn't any safe I was able to get to that I couldn't punch or drill.

I grew up in a pool hall where we watched the "big guys" drink and listened to them brag about their big deals. From the time I was 14 I always had a gun or a switchblade on me. I had to. It was a rough crowd I'd picked for myself and I had to cut up the other guy before he could cut me. The only real friend I had was money, and I was going to get it with as little work as I could.

When I started out I didn't really plan on doing anything big, even though I envied the guys who did. But in the set I travelled with it took bigger and bigger thrills to keep up with the others. That is the reason I smoked my first "reefer" (marijuana cigarette). That was a real jolt—at first. Then it got to be sort of tame so I moved on to pills. Then I was ready for big H. Heroin shot into the veins — a "mainliner."

Money bought everything I thought was worthwhile: sex, protection, friends. When my billfold began to lighten I could go out and knock off a "box" (safe) or two and get all the money I needed for awhile.

But, you know, I used to get upset by the kind of a life I was living, even if I would have busted the first guy right in the face who dared to say so.

I felt it when I met a girl I really respected. She was a model teenager. A friend of hers introduced her to me. She was a nice, clean girl.

But when she found out I was a wheel in the gangs around town and was known to the wrong people, she was crazy to find out about the things she had never done. Her folks wouldn't let her date until she was 17 and were strict with her in a lot of other ways. Maybe it was something that was caused by the way they had treated her, of maybe there was just something wrong with the faith she professed.

"Joe," she said one afternoon, "take me to a nightclub."

I tried to talk to her the way a brother would talk to his kid sister, but it didn't do any good.

"If you don't take me," she threatened, "I'll get somebody else."

I didn't think she meant it, but she did. She knew the road she wanted to walk and nothing anybody else could do was going to stop her.

It wasn't long until she was lying to her parents.

"I've got a date with Brian," she would say, naming a nice, respectable kid at church. Or, "Eleanor wants me to stay with her tonight."

And she'd go out with some jerk with the morals of a tomcat. She wanted excitement and thrills, and believe me, she got them.

It hurt me to see what had happened to her, even though I wasn't above that kind of stuff myself. As far as I was concerned, that's what life consisted of.

Most of the time I thought I was having a ball. We used to go out to the home of a buddy of mine. He lived a few miles out in the country from my home town where the cops and neighbors wouldn't bother, no matter what went on. There was always a gang around drinking and taking dope.

Many people in their smug little world don't even know that things like this go on. I'm just trying to tell how it was with the bunch I ran with. The way it is in a lot of places around this country.

A few couples would go out to Ed's for a few drinks, or to take dope. After awhile they would want a little excitement so they would call a few friends and ask them to come out. There was usually at least one who'd never been there. He would get out there and everyone was drinking. Somebody would put a couple of narcotic pills in his drink—just for kicks. Before long he would be so "high" he wouldn't know what he was doing and had no control over his actions.

If it was a girl—and it happened lots of times out at Ed's—the guys who doped her would have one thing in mind. Sex. That was the main attraction for most of the gang who came to the parties. I couldn't tell you how many decent kids were ruined even at those parties I attended.

I have often wondered why parent aren't more careful about their teenagers. Sometimes in a Drive-in I would start talking to some girl. I would ask what time she had to be home, or what her mom or dad was going to say if I brought her home.

"They don't care who I'm with," the girl would say, "or what time I get home. They trust me."

Or maybe that girl had been nagged at so much she didn't even want to go home.

But instead of wondering about others, I suppose I should have been more concerned about my own life.

The time came when I got "busted" (arrested) for "hitting a box" and was sent up for a stretch. I was at the real trade school then, the College of Applied Crime.

Don't get the idea, though, that it's a breeze being in the pen. There were 100 other guys as tough, as bitter, as sweaty as me standing in the chow line or sprawling on their bunks. We didn't have a will of our own. We were like a herd of sheep, only we were mean, ugly and ruthless, and had to be watched every minute of every day.

We quarreled and fought and cursed the day when our own stupidity got us into the mess we were in.

I guess we all decided at one time or another, that when we got out we were going straight.

But I don't think we honestly meant it.

When I got out of the pen I had an education, an education on how to break the law and get away with it. Only it never worked out that way for any of us.

I found that outside I was at the bottom of the pile. I couldn't even get a $20.00 a week high school kid's job and I couldn't talk to honest people, let alone live with them. I didn't know how to talk without cursing and I couldn't explain where I'd been for the past 10 years. I knew only one law. "Hit before you get hit."

I'd walk by a church on Sunday night and that pain would begin to gnaw away at my insides—a pain I could not put aside. I was able to fool the guys and gals at the tavern, but I couldn't fool myself—or God. I knew that I'd give anything in the world to turn the clock back to the time I was a kid. I knew I wanted to listen to someone tell me how to live for God and for Him alone.

Standing in front of the church I asked myself, "Now, who's the dumb jerk? What's the matter? Are you scared to answer?"

It was then that I decided things were going to be different for me from then on. I was going to build a new life for myself. A respectable life. But I was going to do it on my own. I didn't need God.

I hadn't learned yet that anything amounts to nothing without Him.

I tried. Oh ,how I tried. But it was no use. I began to slip and it wasn't long until I started talking dope again and stealing everything I could lay my hands on.

I didn't plan on taking a life. But I did, and here I am again. And this time I'm crossing off the days until the state exacts its final penalty on me. If I could say just one thing to anyone who would listen, I would urge them, "Live for God, no matter what it costs. Your life before Him is all that counts as you stand in your last moments facing death."

* * *

The above account is adapted from the author's letters and story which he wrote just a few days after he had come to know Christ as his Saviour. Several of the letters he wrote after his conversion were to the pastor who had visited him in prison and had led him to Christ. Following is the last of these letters:

* * *

Dear Pastor:

Tonight is the night that I will see my God and talk to Him in person. I look forward to this and in some way can hardly wait. I am happy with the thought of leaving everything behind me and going home to heaven. I have no doubt whatsoever that I will go to heaven. It's strange for me to be able to say this, because I have always put God off and never let myself realize that I needed Him until lately. I know that God does not need me, but I need Him. How thankful I am that He loved me and sent His Son Jesus to die for my sins.

What pains me most in these last hours is to leave my family, my wife and little girls. And I'm sorry that my whole life has been wasted.

But now as I stand here looking out at my last sunset I know that I am not alone. God stands here ready to go with me on my last trip. And He will be there to welcome me home.

I know as I write this letter that there are people who are alive and free, but who will die even before I do. And some will not have the wonderful opportunity I have had, to find peace with God and to make ready for the step from this short life to life everlasting. I feel sorry for them and feel humbled myself for having been given this wonderful gift that so few others get. I cannot put into words how thankful I am for what Christ has done for me.

Since I have known Him during these last few weeks I have tried to do what I can to express my thoughts to help others. I hope you can use my story to guide someone to God. It is a wonderful life when God is in it, but so very empty when you shut Him out.

God bless you,
Joe.

* * *

Joe died that evening in the gas chamber of the state penitentiary. He went to his death with perfect peace and assurance that Christ was his Saviour. He died quoting the 23rd Psalm. His dying desire was that others might come to know the Saviour he had come to know.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS

1. Well known "pen" name
6. Hog-like mammal
11. Popeye's girlfriend
12. Unique
13. Remain
14. Most infirm
15. Dollar bill
16. Peruvian coins
17. Chinese pagoda
18. Stoic philosopher
20. Garland
21. Man from Calgary, for example
24. Oak nut
27. Scepters
28. Not accepting
30. Insect
31. Robed
35. Correct: (abbr.)
36. Was in debt
38. Grandchild: Scot.
39. Belonging to Curacao's neighbor
41. Twirl
42. Claw
43. City in Belgium
44. Weather word
45. Masses of ice

DOWN

1. Timber wolves
2. Adjust by rank
3. Broaden
4. She raised Cain
5. Compass point
6. So. African dialect
7. Charity
8. "Annabel Lee" author
9. Else
10. Keeps
14. One kind of shark
16. Scrutinizes
19. Pale brown
20. Yutang
22. Bearded
23. Pistols, old style
24. Biblical mount: poss.
25. Principal
26. Frequently
29. Lawyer's patron saint
32. Drunkard
33. Watching
34. Notches
36. Hautboy
37. Desire
40. Mexican rubber tree
41. Pronoun
43. Shavian initials

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

NOTICE

Anyone wanting to resettle, come to East Palmyra, New York. We have Christian Reformed Church and a Christian School, free bus transportation. Near all types of industry, many job openings both in industry and on farms. If interested write to: Mr. Abram Boerman, 74 Walworth Road, Marion, New York 14505 U.S.A. — Chairman Immigration Committee.

$15,000

If you're interested in this sort of income, I would like to meet you. We are looking for men who have sales or management ability. This is our seventh year in Hamilton and we are expanding. Our associates are aware of this advertisement. Write fully and in confidence to Box 1869, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For Sale for health reasons: A well-equipped

GROCERY STORE

with self-service. Also delivering to customers in the neighbourhood. The turnover consists of Canadian and Dutch groceries, cleaning aids, textiles, etc.

Good opportunity for large family. Annex to the store is a 3-bedroom house.

Priced at $16,000 cash, plus a mortgage of approx. $7,000. House included.

For more information write in Dutch or English to # 1865, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

SUMMER RESORT

Blink Bonnie housekeeping cottages, 4 miles past Coboconk on Hwy. 35. Shallow beach, boats, $40-$60 weekly. Open May 21. Henry Vegter, 6 Colton Ave., St. Catharines, Ont.

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(65)

"Each sweet Ebenezer I have in review," he murmured and realized that the words had fallen into his favourite metre. "Confirms His willingness — no His pleasure — His good pleasure

To see me — to help me, perhaps, — quite through."

He jotted the words down in his note-book. The time he had spent in writing hymns had been largely pre-empted since Cowper's illness but he endeavoured to compose at least part of one each week, and used it as a theme for his informal talk at the special Sunday evening service, where it was first sung.

His thoughts returned to Mary and the superabundant indications of the Lord's special providence in designing her for him. Even when there was least evidence that she was willing to be his, he had been certain that she would make him the best of wives. But how far beyond that imagination she had proved. Yet to be what she had later become, the wife of a clergyman: that required still other qualities which the event had demonstrated her to possess. He marvelled again at her conduct from the beginning of his concern, through the chequered years of self-preparation, encouragement, and rebuff. Few if any of her sex, as he had told her gratefully, could equal it. To give up, after years of uncertainty, a genteel position in Liverpool society and risk the vicissitudes of a profession where worldly security was dependent upon patronage, to do this against her family's wish and advice, had required no persuasion. But though her admiration of him, her desire to see eye-to-eye with him in everything was a more precious amazement to him than the favour or approval of anyone else, she had still a mind of her own and a shrewd acute judgment. "I am always glad when I think as you do" she had written recently when their letters, crossing, gave evidence of their oneness on a casual topic. But she had not thought as he did and had persisted in her difference in face of one of his most powerful and pleading letters, when he had desired to abandon his attempts to gain ordination in the Established Church, and to begin preaching independently in Liverpool or to accept a call among the Dissenters. If he had seen no medium between grieving her and acting against the light of his conscience, she would have, he knew, complied and suffered in silence. But, lacking conclusive assurance, he had listened to her reasoned plea for a little more patience, though no other consideration would have prevailed with him.

He thought back further to the social gaiety, thoughtless if not entirely godless, of her youth and her environment. To what but to the grace of God working within her, could he attribute the readiness with which she had become mistress in Liverpool, then here, of a house where cards and dancing were eschewed, where the theatre went unvisited, where she attended a number of religious meetings for which there was scarcely a precedent in the kingdom. Nor was this interest assumed or compelled. In Chatham she was now attending several services each Sunday, and he had known her, unaccompanied by him, to hear five sermons among varied denominations in a week's stay in London. Her letters were full of frank, discerning comments which amused and informed him:

"Mr. Venn preached an hour and a half. He is a good preacher and seemed much alive but the people seemed weary at the length of the discourse."

(Ah, thought John, I'm glad I stick in the main to the old fashioned hour-glass!)

"Mr. Stephens spoke very well on 'I bear the indignation of the Lord'. There was bones and flesh, but I think there wanted life."

"The vicar, I believe, left the congregation as he found them, for there was a great deal wanting."

"I heard Mr. Romaine Sunday morning from Luke seven — a sweet discourse . . . had some plumb-cake in the chariot, so drove to Stepney and heard dear Mr. Brewer. He was very excellent. Wednesday evening I heard Mr. Elliot. I believe he preached the truth, but I did not much admire him, the fault was chiefly in my self I believe."

Then there was her whole-souled interest in the work at Olney, repaid by the loving concern of the people. Even in her absence they were not forgotten. "Would you offer to lend old Mrs. Andrews some money and make her promise, if she wants, to ask of you? You will know how to do it and do not mention my name. It came jump in my head the other night when I was in bed." What other wife would receive his host of expected and unannounced friends, taking the endless contrivances, the rapid alteration of plan, the adjustments in kitchen and pantry, with a gaiety and graciousness which gave no indication of the volatile nature of her spirits?

And surely the tranquility with which she bore her disappointment of children was a work of grace. Not for years had she even spoken of it, but he was aware of a fleeting shadow over her sunniness when Elizabeth, only a year or so her junior, bore a son and two daughters, and when Georgie and his young wife had a little girl. Her natural outflowing love for children made her especially solicitous of these youngsters, and they eagerly anticipated her visits to Chatham and Rochester.

John knew that the love which his unbounded passion had awakened in her had grown to match his own. The knowledge gave him delight and unease. For when he was sure — almost sure — that his love was no longer idolatry and that he could — some day — endure the ultimate test of his faith with equanimity, a trifle like the delay of a coach, or his detention by an over-long service in a nearby village could cause his Dear to fall sobbing into his arms on his return. "I've been thinking what a poor creature I should be if the Lord (as He justly might) should take you from me. I've loved the creature more than the Creator. John, will He pardon this sin also?"

And John, whose sin had been described so accurately, could only hold her close and pray that they be spared to each other until they were given more grace. As for him — he had recently refused an invitation in Bedford, since to delay there would have meant absence from Olney on a post-day when he expected a letter from her. But whereas he recognized his excess as a net by which he was ensnared from the fulness of the Lord's blessing, an Achilles' heel vulnerable to constant darts of fear and pain, she regarded hers as an indication of unbelief and unworthiness.

Yet there was the little book which he had recently discovered, the book in which she had begun — and, like Polly, had presently ceased — to jot down texts of Scripture, prefacing them with a prayer such as he had never heard her utter, even in the most unfettered moments of their private devotions. But her next letter might contain the sort of strangled cry which sometimes she voiced, to his swift dismay, in the darkness of their room just when he thought her certainty complete. "Your hymn talks about hearts being harder than stone. Mine must be harder than the hardest or it would have been broken many times over! John if I were a child of God, would I not be sure of it, as you are?"

John sighed, swung his leg over the stile to resume his walk and glanced in dismay at a fray, almost a rent, in his breeches. So his next letter must request Mary to buy material for a new pair, as well as for the waist-coat which he should have for the sake of decency. His coat, he had realized when he put in on at Mr. Wiggings, was more nearly thread-bare than shabby. He would not ask for another now, or Polly would forego the new gown and bonnet which she craved and which he had urged her to buy in London. Mary's weakness for pretty clothes — weakness! he reproached himself for the word, thinking how low resolutely she repressed it and how little it was indulged — was partly occasioned by the delight with which he saw her in them. He pictured to himself exactly how she would enter his study, move casually to to window, turn to straighten something on the mantel, and then, unable to dissimulate longer, pose in front of him with arms clasped behind the new headgear to show it and the dress off to the best advantage, or whirl about with a swish of the skirt and drop in a full curtsey at his feet: "D'you like it, John, d'you like it?".

Mary, Mary. He did not know when he had felt her absence more sorely. "How my eyes will delight to see you, my ears to hear you speak, my arms to enfold you," he repeated the words of yesterday's letter, as if she were within hearing. "You will be as welcome as on the happy night which first made you mine." That night! And the ever-increasing tenderness and unabated delight of their love since.

John shook himself from the shivering holy joy of the recollection and strode into Bridge Street. Dare he tell Sir Cowper Mr. Wiggin's anecdote of the runaway chaise? He was not as adept as Polly, who could turn a small incident into laughter by the delicate shade of her narration, and who saved every such to make him laugh. Perhaps, if he did not make his desire to amuse too obvious, he could bring a smile to that drawn, hollow-cheeked face. It was the very sort of tale which he had once revelled.

His effort failed. His friend listened with remote courtesy and shook his head sombrely. "With His presence God has taken away all relish in mirth," he said.

It was not until May the twenty-first, some time after Mary's return, that John recorded the great event in his diary:

"To-day my dear friend smiled for the first time."

And a week later, with a mixture of emotion in which he hoped that joy at his friend's betterment completely outweighed any other feeling, he recorded:

"My dear friends Mrs. Unwin and Mr. Cowper, who have been our guests since ye 12 April last year, returned to their own home. This is a proof that he is in some respects better, for till very lately he could not bear the proposal of going home. The Lord has graciously interposed in this business. Reports and misconstructions have sometimes made me uneasy. My friends were willing to blame me. I endeavour'd to satisfy myself that, however chargeable with blame before the Lord in many respects, yet in this point my heart was upright in His sight. I could not relieve myself, but He has mercifully relieved me."

• • •

In the world, wars and rumours of war. '74, '75, '76, '77. The firing of cannon in America re-echoed in an England as divided on the issue as the Colonies themselves. Her western dominion came apart in England's hands: Germans and French fought her battles in the New World; Spain and France threatened war in the Old. Statesman, philosopher and preacher, drawn into the national crisis, fulminated for and against their brothers overseas. And in the trail of war, economic distress cut fortunes from the rich and sank the poor deeper in their poverty.

(To be continued.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Bowmanville (Rehoboth), A. Vanden Berg te Wyoming, Ont.

te Iron Springs, Alta., G. Bieze te Alliston, Ont.

te Kalamazoo (Northern Heights), Mich., U.S.A., R. J. Sikkema te Blyth, Ont.

Bedankt

voor Fort William, Ont., R. J. Sikkema te Blyth, Ont.

voor Bowmanville (Marantha), Ont., P. Kranenburg te Jarvis, Ont.

Aangenomen

naar Wellandport, Ont., L. T. Schalkwijk te Calgary (Emmanuel, Alta.

EVANGELISM CONFERENCE IN HAMILTON, ONT.

A special evangelism conference is planned for April 27, Wednesday 8 p.m., in the Hamilton I Christian Reformed Church. Rev. W. Smedes, minister of Evangelism of the Christian Reformed Church, will be the speaker. From his valuable experience in this work of the Lord he is able to contribute some valuable help in our calling to evangelize.

JAARBOEK VAN DE CHR. REF. CHURCH

Het nieuwe jaarboek is onlangs weer verschenen. Als gebruikelijk geven we een overzicht van het verloop van 1965.

ALGEMENE GEGEVENS

Uit het jaarboek blijkt dat er een gestadige groei is waar te nemen in de Chr. Ref. Church. Het ledenaantal is gedurende 1965 toegenomen van 268.165 tot 272.461. Een aanwas van 4.296 leden. De toename is voor het grootste deel te danken aan geboorteaanwas. Er werden 6329 kinderen gedoopt. Het aantal dat de kerken verliet (3185) is echter meer dan het aatal leden dat toetrad tot de Chr. Ref. Church (2830). Het aantal kerken bedraagt 624, terwijl er nog 40 groepen bestaan, die niet zijn geïnstitueerd. Het aantal dienstdoende predikanten bedraagt 490. Voorts zijn er 92 werkzaam in de evangelisatie en 48 arbeiden op het zendingsveld.

Verscheidene predikanten (39) zijn verbonden aan colleges en high schools, terwijl 25 predikanten een andere functie bekleden of nog aan de studie zijn. Het aantal emeritus predikanten bedraagt 117.

Nog steeds zijn er 135 vacatures, maar gezien het aantal studenten dat op Calvin Seminary staat ingeschreven zal dit aantal vacatures in de toekomst behoorlijk slinken.

GEGEVENS OVER CANADA

	1965	*1966*
Ledental	64.522	66.080
Gezinnen	12.742	13.057
Gemeenten	147	151
Predikanten	125	126
Vacatures	23	24

LEDENAANTAL IN DE AFZONDERLIJKE PROVINCIES

Province	*Gezinnen*	*Ledenaantal*
Alberta	2.330	11.807
B.C.	1.509	7.791
Saskatchewan	80	418
Manitoba	330	1.593
Ontario	8.560	43.079
Quebec	100	528
New Brunswick	19	112
Nova Scotia	120	579
Prince Edw. Island	29	173
Totaal 1966	13.057	66.080
Totaal 1965	12.742	64.522

In 35 gemeenten liep het ledental terug. Door evangelisatie kwamen er 128 personen tot de Chr. Ref .Church, terwijl van andere kerken 514 personen zich bij de Chr. Ref. Church aansloten.

Naar andere kerkgenootschappen vertrokken 440 leden. Uit het aantal leden dat overleed (97) blijkt wel dat het merendeel der Canadese Chr. Ref. Churches uit jonge mensen bestaat, aangezien het aantal sterfgevallen van de Chr. Ref. Church in haar geheel 1260 bedroeg.

1 MEI "BIBLE SOCIETY SUNDAY"

Zoals gebruikelijk zal ook dit jaar op de eerste mei in vele Canadese kerken deze zondag in het teken staan van de bijbelverspreiding. Bulletins en traktaatjes voor dit doel kunnen worden aangevraagd bij de diverse kantoren van het Canadese Bijbelgenootschap, dat deze gratis toezendt.

De titel van het bulletin is "God's Word for God's World" en van het traktaatje "The Bible Society at Work".

Zoals men weet is de Canadian Bible Society een afdeling van de British and Foreign Bible Society.

PIERRE BERTON

(Een idioot standpunt!)

(Vervolg van pag. 3)

mag het besluit, in geval dat de Company zich er niet aan houdt, door de Steelworkers na veertien dagen geregistreerd worden in het hooggerechtshof van Ontario ". . . whereoupon the decision shall be entered in the same way as a judgment or order of that court and is enforceable as such."

Wat nu? Zullen we toch maar met Mr. Berton en met Mr. Templeton instemmen dat Mr. Hoogendoorn er maar een idioot standpunt op na houdt? Zullen we de zaak er maar bij neergooien en alles maar vergeten? Mr. Hoogendoorn heeft het toch geprobeerd? En een arbiter heeft uitgesproken dat als hij zijn baan wil houden bij de fabriek hij de Steelworkers financieel **moet** steunen. Zo niet, dan de laan uit. Hij krijgt toch de keus? En de Bijbel zegt toch ook dat de Christenen ootmoedig behoren te zijn? Ja, zo denken vele mensen. En we durven haast wel zeggen, zo denken vele Christenen. Jammer genoeg!

De C.J.L. Foundation vraagt zich af of velen van U spontaan in de pen geklommen zijn. In vele, vele bladen van ons land verschenen artikelen in verband met de staking in Orangeville, begonnen omdat Mr. Hoogendoorn weigert als Christen steun te geven aan een organisatie die in haar principes en praktijken het allesomvattende Koningschap van Christus ontkent. Waar bleven de spontane brieven van zijn mede-Christenen? Het feit dat vele grote en kleine bladen aan dit geval grote ruchtbaarheid hebben gegeven is wel het bewijs dat zulke brieven vast wel gedrukt zouden zijn. Het lijkt soms wel eens dat we (om het met Pierre Berton te zeggen) maar liever op onze comfortabele kerkbanken willen blijven zitten!

Wat nu? Als de Here Mr. Hoogendoorn de kracht mag blijven geven dan tekent hij **niet**. De C.J.L. Foundation zal voor hem blijven vechten.

Mr. Kelsey, onze advocaat, staat naast ons. Ook hij is vastberaden om aan deze rechtsschending een spoedig einde te maken. Mocht Mr. Hoogendoorn ontslagen worden, dan zal Mr. Kelsey de zaak bij het hooggerechtshof van Ontario aanhangig maken. De C.J.L. Foundation roept U aan! Ons adres is U allen wel bekend. Mr. Hoogendoorn is niet de enige die de dupe is van dwang en vakbond tyrannie en discriminatie. We rekenen op Uw hulp. En Uw gebeden!

We lazen laatst in Dr. van Riessen's uitstekend boek **Mens en Werk.** Dr. van Riessen schreef deze ons uit het hart gegrepen zinnen:

"Het gaat om de keuze voor de vertikale dimensie of voor de wereldse, horizontale dimensie! De keuze is tussen de primaire relatie met God, waarvan de menselijke verhoudingen dan afhankelijk worden gesteld, en de primaire solidariteit met alle mensen, die de kwestie van geloof of ongeloof dan een secundaire betekenis geeft. . . . Daarom hebben de Christenen, en dus ook de gereformeerden, in de beginselen van solidariteit en socialisme in de eerste plaats de **secularisatie** te bestrijden. **En zododoende moeten zij zich keren tegen het defaitisme van de aanpassing bij een z.g.n. dwingende situatie van ontkerstening. Om God's wil, om der wille van de toekomst van deze wereld, ja, als eis van een christelijke solidariteit hebben zij dat te doen.** . . . Het programma der gereformeerden in onze maatschappij bestaat uit het **herstel** van de **religieuze relatie met God,** voorzover mensen dat mogelijk en geboden is, en de bestrijding van een wereldse **solidariteit;** en zomede uit de vorming van een Christelijke **maatschappij** en de bestrijding van de **socialistische.** . . . Dit programma vraagt al hun **kracht** en vrije tijd. Zij zullen er misschien onder bezwijken, zij mogen er niet voor uitwijken. Als zij aan het einde van hun leven met verdriet al hun fouten de revue laten passeren, zal daaronder niet nog deze mogen zijn, dat zij geestelijke luiaards waren, twijfelaars, defaitisten, consumenten en genieters, in plaats van goede en getrouwe dienstknechten van het koninkrijk."

S. De Jong,
Namens de C.J.L. Foundation,
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

Goede Vrijdag, 1966.

VRAAG EN ANTWOORD VAN EEN SPAANSE KARDINAAL

Aan de Spaanse kardinaal Arriba en Castro werd deze vraag gesteld: "Bent u als kerkvorst van een land, dat bij uitstek katholiek is, van oordeel, dat grotere soepelheid bij het belijden en propageren van andere godsdienstige opvattingen een zeker gevaar kan vormen voor Spaanse gelovigen?" . . . en het antwoord luidde: "De mening, die ik met betrekking tot de godsdienstvrijheid op het concilie al uitte, is ruimschoots bekend, te weten, dat *uitsluitend* de katholieke kerk het recht en de plicht heeft het Evangelie te prediken, omdat Jezus Christus het aldus heeft ingesteld op een duidelijke en afdoende manier. In hoever de samenleving met anderen mogelijk zal zijn, zal het concilie moeten uitmaken".

—Amsterdams Kerkblad

TEACHERS WANTED

The London Parental Chrstian School of London, Ont. will be in need of a

TEACHER

for grades 5 ~~and 6 by September,~~ 1966. There are excellent opportunities to continue your studies in evening classes at the University of Western Ontario.

Please send applications, stating qualifications, experience and references, to the Principal, Mr. Wm. Van Wieren, 202 Clarke Side Road, London, Ont.

Calvin Christian School, Winnipeg, Manitoba, is seeking applications for

TEACHERS

for Grades 3, 4 and 5 for the school year 1966-67. Attractive salary schedule. Please send inquiries and applications to Mrs. B. Ryzebol, 17 Corne St., Winnipeg 16, Manitoba.

CALVIN CHRISTIAN SCHOOLS in Edmonton, Alberta, invite applications from interested

TEACHERS

for positions in grades 1 to 10. Subject matter areas in vacancies in grades 7 to 10 include English, Math. en Science, and Social Studies specializations. The grade 10 program is to begin September 1, 1966. Starting salary for degree teachers is $4,250.— plus various fringe benefits. Send all correspondence to: Mr. H. Konynenbelt, Principal, Calvin Christian School East, 36 Street - 116 Avenue, Edmonton, Alberta.

BROCKVILLE, ONTARIO.

The City of the Thousand Islands, invites

TEACHERS

to apply for our vacancy in Grade one and two of the John Knox Chr. School.

Please send all corespondence to the Secr. David Weima, R.R. # 3, Brockville, Ont.

The Haney-Pitt Meadows Christian School will need

2 TEACHERS

For the primary and intermediate grades for the 1966/67 schoolterm. Please send application to the Secretary W. Hamming, 12142 1st Ave., Haney, B.C.

Due to expansion, Calvin Christian School in Chatham will require additional

TEACHERS

for the primary and intermediate grades. Please send applications to Mr. J. Postma (Principal), % Calvin Christian School. 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Holland Marsh Christian School will be in need of a

PRINCIPAL

for grades 7 and 8, and a

TEACHER

for grades 3 and 4, for September '66.

Please send application stating qualifications, experience, references, etc. to: R. Hovius, R.R. # 2, Newmarket, Ont. Tel. 895-9975.

We have openings for

TEACHERS

at Calvin Christian School, Hamilton, for the school term 1966-67. For information and application form write to the Principal, Mr. R. Klapwyk, 547 West 5th St., Hamilton, Ontario.

The Emmanuel School of Oshawa, Ont., requires for September, 1966

A TEACHER FOR GRADE 2

Approximately 30 children. Please write the principal, Mr. Wm. R. Rang, R.R. 3, Oshawa, Ont.

The Board of the John Knox Christian School Society of Brampton invites applications from qualified

FEMALE TEACHERS

for the primary grades, and an experienced

MALE TEACHER

for one of the intermediate grades. Salary schedule will be sent upon request. Please send applications, giving qualifications and references to Mr. G. W. Gerrits, Secr., 15 Tullamore Rd., Brampton, Ont.

The Wallaceburg Christian School (4 rooms) will need a

PRINCIPAL

(Grades 7-8)

for the 1966-67 school term. Please send applications to: Mr. P. Langeveld, Secretary, 120 Oak St., Wallaceburg, Ont. Phone: 627-5094.

The Hamilton District Christian High School urgently needs a

PRINCIPAL

and

ONE TEACHER

Please send applications to: Mrs. B. Schrotenboer, 38 Athens St., Hamilton, Ontario.

"The Agassiz Christian School", Agassiz, B.C. needs

A TEACHING PRINCIPAL

and

A TEACHER

for grades 1 and 2

for the schoolyear 1966-67.

Apply with full information and references to the Secr. J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz, B.C.

St. Thomas Ebenezer Christian School invites applications for

TWO TEACHERS

per September 1966. Grade 1 and 2, Grade 3 and 4. Salary according to O.A.C.S. schedule. Send applications, stating qualifications and experience, if any, to the Principal, Mr. H. Marissen, 79 Lawton St., St. Thomas, Ont. Phone 631-4063.

Fraser Valley Christian High School is accepting applications for

TEACHING POSITIONS

in the following areas: English, Commercial, History, Science (with Biology and Chemistry major or minor). Send applications to S. Van Der Laan, Principal, 8275 E. Twelfth Ave., New Westminster, B.C., Canada.

Langley, in the Evergreen Valley of British Columbia, invites applications for a

TEACHER

for grade 1 and 2 and a teacher for grade 3 and 4.

If interested please correspond with Dick Top, P.O. Box 193, Cloverdale, B.C., Canada.

Dundas, Ontario

We invite experienced teachers to apply for our vacancy in

GRADE 3 & 4

Please send all correspondence to Mr. J. Stronks, Principal, R.R. 2, Dundas, Ont.

The Calvin Chr. S. of Kingston the University City of Eastern Can. needs

A TEACHER

for the intermediate grades per Sept. '66.

Please, send qualifications and references to the Principal, H. Van Rossum, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. will need

2 TEACHERS

schoolterm 1966-67, for grades 1-2, 3-4. Please send applications to Mr. J. Kaastra, Secr., R.R. # 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

The Calvin Christian School in Trenton, Ont. will be in need of a

TEACHER

in September, 1966, for either the primary or the junior grades. Please send applications or inquiries to the Secretary of the Board: J. VanderVliet, 304 Dundas St. W., Trenton, Ont.

The Brantford Christian School will be in need of

TWO TEACHERS

for the 1966-1967 schoolyear. ONE for 3 & 4; and ONE for 6 & 6. Both combinations will have approx. 25 pupils. Please send your application to the Principal, Mr. J. Kooistra, 406 Marlboro St., Brantford, Ont.

Due to expansion The John Calvin Christian School of Strathroy, Ont. will be in need of a

TEACHER

by Sept., 1966. Please send application stating qualifications, experience and references to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, Box 728, Strathroy, Ont.

The seven room Canadian Christian School of Jarvis, Ont. will need

TWO TEACHERS

for grades 5 and 6

as per September 1966. Recent addition of three classrooms, teachers' room and other facilities. Please send your application to the principal, Mr. T. Bergsma, Box 104, Jarvis, Ont., telephone 587-2604.

Due to expansion, the Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in need of

2 TEACHERS

One for grade 1 and one for either grade 2 or a combined grades 3 & 4. Please send applications to Mr. Sid Jaarsma, Box 852, Smithers, B.C.

The John Knox Christian School will need

TEACHERS

for the primary and intermediate grades per September next.

The vacancies are due to expansion of school and retirement of the teachers. Please send your application to Mr. R. Vander Ploeg, Principal, 1046 Parkinson Road, Woodstock, Ont.

De Speaker: Stuurman van "The House of Commons"

Op het eerste gezicht zou men denken dat de speaker het meest praatgrage lid van het House of Commons moet zijn. Het tegendeel is echter het geval. Het is de speaker zelfs verboden deel te nemen aan de politieke debatten en activiteiten. Hij is gerechtigd zijn stem uit te brengen en zijn reden tot het vóór of tegen stemmen kan, indien hij er prijs op stelt, in het 'Journal' worden gepubliceerd. Overigens heeft hij weinig te zeggen. Hij is de man aan het roer, die het parlementaire schip veilig tussen de klippen en rotsen door moet sturen. Vakmanschap is wel vereist. Vooral wanneer er zo'n geval als 'Gerda' aan de orde is kan het in het parlementsgebouw behoorlijk stormen! Van de stuurman wordt in dergelijke gevallen veel tact, geduld en zelfbeheersing gevraagd.

In Engeland was vroeger de speaker degene die als tussenpersoon de parlementaire zaken van het House of Commons aan de regerende vorst(in) overhandigde en besprak. Vandaar de naam speaker.

In onze huidige democratische regeringsvorm is hij de man die in het House of Commons de touwtjes in handen houdt. Hij is de 'manager' van het House of Commons. Denk niet te gering van zijn taak. Hij kan worden gelijkgesteld met een minister van een klein departement. Meer dan 300 personen staan in zijn dienst. Zijn eigen staf bestaat uit vier personen, terwijl vier kabinetsministers hem bijstaan bij het uitvoeren van zijn taak.

Om zijn taak naar behoren te kunnen uitvoeren is het vereist dat de speaker het vertrouwen heeft van de overgrote meerderheid van de parlementsleden. Partijpolitiek mag er niet bij zijn. Voorliefde voor bepaalde politieke problemen kan niet worden geduld. Voorkeur voor bepaalde personen kan zijn functie in gevaar brengen.

Vroeger werd de speaker door het House of Commons gekozen, maar sinds 1962 wordt de speaker door de Minister-president en een andere minister voorgedragen, nadat met de leider van de oppositie over de keuze is onderhandeld. Daarna wordt hij meestal met algemene stemmen door het House of Commons gekozen.

Bekendheid met de politieke aangelegenheden is voor hem een vereiste. Want voordat een motie, amendement of wetsontwerp aan het House of Commons wordt voorgelegd, moet deze door de speaker nauwkeurig worden onderzocht om te voorkomen dat de moties, amendementen en wetsvoorstellen niet in strijd zijn met de regels welke zijn vastgelegd in de Standing Order (d.i. het reglement van The House of Commons). De speaker kan dergelijke voorstellen enigszins wijzigen of zelfs weigeren.

Wanneer een motie eenmaal door de speaker is goedgekeurd en is "seconded" (door een tweede persoon wordt gesteund) dan wordt deze door de speaker in het House of Commons in het Engels en Frans voorgelezen. Indien de speaker één der talen niet voldoende beheerst, wordt de motie door de secretaris in de desbetreffende taal voorgelezen.

De speaker heeft erop toe te zien dat de debatteurs wat hun onderwerp betreft niet buiten hun boekje gaan. Wanneer een parlementslid langer dan 20 minuten spreekt wordt hem het zwijgen opgelegd.

Meer dan eens komt de vraag ter sprake of het niet verkieslijker is een speaker voor zijn leven te benoemen. Tot dusver kiest men bij elke nieuwe regering opnieuw een speaker. Soms wordt dezelfde persoon gekozen die ook in het vorige kabinet als speaker dienst deed, maar veelal wordt een andere speaker gekozen. Hij wordt zo haast gedwongen om rekening te houden met de regerende partij en het wordt hem zo wel moeilijk gemaakt om onpartijdig te zijn. Toch houdt men zich aan het huidig systeem, voornamelijk omdat om beurten Engelse en Franse speakers door het parlement worden gekozen. Dit bevordert de toch al zo kwetsbare eenheid der natie.

De speaker alleen is echter niet in staat de politieke debatten ordelijk te doen verlopen. Een verkeersagent kan nog zo bekwaam zijn, indien de weggebruikers zich niet houden aan de verkeersregels komen er toch verkeersongevallen voor. Dit geldt ook van het parlement. Hoe precies de verkeersregels ook zijn opgesteld, de verantwoordelijkheid ligt allereerst bij de parlementsleden, van wie mag worden verwacht dat zij zich als heer in het politieke verkeer gedragen. Op dit punt echter tonen verscheidene Canadese parlementsleden dat zij hun politieke rijbewijs niet hebben verdiend!

Op 18 januari werd Lucien Lamoureux als de huidige speaker gekozen. Hij is geboren in Ottawa en studeerde aan de universiteit te Ottawa en Osgoode Hall te Toronto. Voordat hij het politieke strijdveld betrad was hij advocaat in Cornwall, Ont. Hij heeft zijn sporen in de politiek al wel verdiend zowel als Deputy Speaker van het House of Commons als Chairman of the Committees of the Whole. Hij beheerst zowel het Engels als het Frans. Bovendien *denkt* hij 'bilingual', volgens de Minister-president, Mr. Pearson. Zo'n man moet in staat worden geacht het roer in handen te houden, hoe het ook mag stormen.

P.T.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.